ΚΥΘΗΡΙΟΙ, μὴν ἀπαντᾶσθε. Συγκοινωνίαν οὐδέποτε θ' ἀποκτήσετε ἐὰν δὲν κάμετε λιμάνι.

ΚΥΘΗΡΙΟΙ. Μὴ λησμονεῖτε ὅσα ὑποφέρετε ταξειδεύοντες, καὶ δόσατε τὸν ὀβολόν σας γιὰ τὸ λιμάνι.

ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΑΪΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

Τὸ λιμάνι! Αὐτὸ εἶναι ἡ μονοδικὴ σκέψις παντὸς Κυθηρίου ἀγαπῶντος τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσε.

ΕΤΟΣ Α'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. | ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗ 42 : ΕΝ ΠΕΙΡΑΕΙ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1925. — ΑΡΙΘ. 3

ΑΛΗΘΕΙΑΙ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΧΘΟΥΝ

Ὁ Κυθηραϊκὸς λαὸς τοῦ ὁποίου πανθομολογοῦντες αἱ ἀρεταὶ τῆς φιλοπονίας, τῆς φιλονομίας καὶ τῆς ἐντιμότητος, ἔχει, ὄχι εὐτυχῶς ἐν τῷ συνόλῳ του, καὶ ἐλαττώματά τινα καθιστῶντα αὐτὸν ἀνίκανον ν' ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ἡ σημερινὴ ἐποχὴ ἀπαιτεῖ πολλὰ πράγματα διὰ νὰ λεχθῇ ὅτι ἕνας λαὸς εἶνε ἄξιος ἐκτιμήσεως καὶ πεπολιτισμένος.

Μακρὰ ἔτη παρῆλθον ἀφ' ἧς ἐποχῆς οἱ Ἄγγλοι παρεχώρησαν τὰ Κύθηρα εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ συνεπῶς καὶ τὴν διοίκησιν εἰς τὰς ἰδίας χεῖρας τῶν Κυθηρίων, καὶ ὅμως οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν ἐκατόρθωσαν ὄχι ἀπλῶς νὰ προσθέσουν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ προσεγγίσουν κἂν εἰς τὴν κατασκευὴν ἔργων μεγάλης κοινωνικῆς ὠφελείας ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα οἱ δυνατοὶ ἐκεῖνοι ἄθωοι ἐσυνείθιζον ν' ἀφένουν ἀναχωροῦντες ἐκεῖθεν ὅπου ἐπάτησαν.

Καὶ διατί; Διότι οἱ συμπολῖται μας ἀναμένουν τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς ἄλλους! Ἀπὸ τὸ Κράτος, ἀπὸ τοὺς πολιτικούς των ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους των! Κατεσκευάσθησαν βεβαίως δρόμοι τινὲς ἐλάχιστοι καὶ ἀνεγέρθησαν καὶ τινες ἐκκλησίαι, καὶ ἔγειναν καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα ἀσήμαντα. Ἀλλὰ πάντα τ' ὅτι δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσουν στοιχεῖα ἱκανὰ νὰ μᾶς ἐξιλεώσουν ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν συγχρόνων, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ξένος ἐπισκέπτης τῆς νήσου καὶ ὁ ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ξένης ἐντόπιος, ἀδυνατεῖ νὰ κατήσῃ τὸ Κυθηραϊκὸν ἔδαφος ἐλλείψει λιμένος.

Τί ὠφελεῖ λοιπὸν τοὺς Κυθηρίους ἡ φιλοπονία των, ἡ φιλονομία των καὶ αἱ ἄλλαι ἀρεταί των ὅταν δὲν καθίστανται δυνατὴ ἡ ἀνθρωπινὴ ἐξασφάλισις ἑνὸς ὑποφερτοῦ ταξειδίου εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα των; Ἢ μήπως πρέπει νὰ περιμένουν νὰ τοὺς κατασκευάσῃ λιμένα τὸ Κράτος; Ἀλλοίμονον! Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος παλαίον κατὰ τῶν ἀπείρων καταχραστῶν τῆς ὑπολήψεώς του καὶ τοῦ πλούτου του, καὶ ἀγωνιζόμενον νὰ σωθῇ εἰς τοὺς πόδας του μετὰ μίαν ἀνήκουστον ἐθνικὴν συμφοράν, δὲν ἔχει καιρὸν ἐπ' τοῦ παρόντος νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα του εἰς τὰ μικρὰ Κύθηρα. Καὶ οἱ Κυθήριοι τὸ γνωρίζουν αὐτό.

Εὑρέθησαν ἐν τούτοις φιλότιμοι συμπολῖται μας αἰσθανθέντες βαθύτατα εἰς τὴν ψυχήν των τὴν σιδηρᾶν ἀνάγκην κατασκευῆς λιμένος, καὶ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀποτελοῦν ἐγγύησιν ἀλλὰ καὶ τιμὴν διὰ τοὺς Κυθηρίους, οἵτινες ἐξαπέλυσαν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ συμπολίτας, ζητοῦντες τὸν ὀβολόν των διὰ τὴν κατασκευὴν ἔργου δυναμένου νὰ ὀνομασθῇ κυριολεκτικῶς λιμὴν σωτηρίας τῆς νήσου μας, καὶ οἱ συμπολῖται, μ' ὅλον ὅτι παρῆλθεν ἤδη καὶ ἥμισυ ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκκλήσεως ἐκείνης, ἐλάχιστα ἢ οὐδόλως συνεκινήθησαν!

Ὁμολογοῦμεν ὅτι μὲ πικρίαν διαπιστοῦμεν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἐθεωρήσαμεν καθῆκόν μας νὰ διακηρύξωμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων. Διότι καὶ ἡμεῖς δι' οὐδενὸς ἄλλου τόπου ἀντιλαμβανόμεθα τὴν πρόοδον τῆς νήσου μας, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς μονίμου ἑξασφαλίσεως τῶν συγκοινωνιῶν της μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου. Καὶ εἶνε καιρὸς ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσις διὰ τοὺς Κυθηρίους, νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὀνείρον αὐτὴν συγκοινωνίαν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν Πατρίδα των, ἀποκρινόμενοι ἀφειδῶς εἰς τὴν πατριωτικὴν φωνὴν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς κατασκευὴν τοῦ λιμένος.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Ἀγάπητή Cattiva

Ὁ Ἔρως δίδει στὴ γυνοῖκα τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον συνήθως τῆς...λείπει, ἐνῷ τοὐναντίον κάνει τὸν ἄνδρα νὰ χάσῃ καὶ αὐτὸ τὸ λίγο ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἐχάρισε!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ φτωχὸς ὁ Cattivo ἔχασεν ἐξ αἰτίας σου τὸ πνεῦμά του, ἐνῷ σὺ φαίνεσαι νὰ τὸ διετήρησες, συγχώρησέ με ἂν παρεμβαίνω εἰς τὴν μεταξύ σας συζήτησι, καὶ ἂν ἀπαντῶ ἐγὼ ἀντὶ ἐκείνου εἰς τὴν ἐπιστολή σου.

Ἀπ' ὅλα ὅσα τοῦ εἶπες τὸ τελευταῖό σου μοῦ ἄρεσε. Ὅτι δηλαδὴ ὁ ὄφις ἐχάρισεν εἰς τὴν γυναῖκα τὴ γλῶσσά του ὅταν τὴν ἀπεπλάνησεν εἰς τὸν παράδεισον!

Μοῦ κακοφάνηκεν ὅμως συγχρόνως, διότι τοῦ ἀπηύθυνες μιὰ ἀπειλὴ στρεφομένην καὶ κατὰ παντὸς ὁμοφύλου μου.

Θέλεις δηλαδὴ νὰ μᾶς πῇς ὅτι ἔχεις γλῶσσα!

Καὶ ὄχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς κάμῃς νὰ πιστέψουμε ὅτι καὶ ὅλο σου τὸ πνεῦμα συνεκεντρώθη εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς σου!

Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ τὸν Bernardin de Saint Pierre πού κάπου λέγει ὅτι ὅσον μακροσκελὲς καὶ ἂν εἶναι τὸ γράμμα μιᾶς γυναίκας, πάντα αὐτὴ εἰς τὸ τέλος του θὰ βάλῃ τὴν πλειὸ ἀγαπημένη της σκέψι!

Σοῦ ἀρέσει λοιπὸν νὰ ἔχῃς γλῶσσα!

Οἰκτείρω τὸν ἄνδρα σου, ἂν εἶσαι παντρεμμένη καὶ λυποῦμαι ἂν εἶσαι ἀνύπαντρη τὸν δυστυχισμένο ποὺ θὰ σὲ πάρῃ.

Εἶχε δίκηο λοιπὸν ὁ Εὐριπίδης ὅταν ἔλεγε... Τρομερὴ εἶναι ἡ φωτιά, τρομερὴ εἶνε ἡ δίψα τοῦ νεροῦ, φρικώδης εἶναι ἡ φτώχεια ἀπαίσια τὰ χίλια ἄλλα κακά. Ἐν τούτοις κανένα ἄλλο δὲν εἶναι τρομερώτερο ἀπὸ τὴ γυναῖκα! Κανένα χρῶμα δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ χρωματίσῃ τὴ συμφορὰ αὐτή, καὶ καμμιὰ λέξις δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ δώσῃ γι' αὐτὴν μιὰ ἰδέα! Ἐὰν εἶναι Θεὸς ἐκεῖνος ποὺ ἀνεκάλυψε τὴ γυναῖκα, ὁ ἄθη ὁ Θεὸς αὐτός, ἄποιος κι' ἂν εἶναι, ὅτι ὑπῆρξε γιὰ τὸν ἄνδρα ὁ ἀπαίσιος δημιουργὸς ἑνὸς ὑψίστου κακοῦ!

Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ, Cara Cattiva, ὅτι συμμερίζομαι ἀπολύτως τὴ γνώμη τοῦ σοφοῦ μας ποιητή Ὁμολογῶ ἐν τούτοις ὅτι, ἡ γυναικεία γλῶσσα ἀποτελεῖ πάντοτε τὸν μεγαλύτερο γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄνδρα κίνδυνο.

Ἂν εἰμποροῦσα νὰ δώσω ἐδῶ μιὰ γενικὴ συμβουλὴ—νὰ μαζέψουν ἡ γυναῖκες τὴ γλῶσσά τους—θὰ τὸ ἔκανα πολὺ εὐχαρίστως ἐὰν δὲν διέτρεχα τὸν κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῶ ἀπὸ τοὺς συζύγους ποὺ μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ...γλῶσσα τῶν συζύγων των!

Διότι ἡ γυναῖκα φρονῶ ὅτι, τότε ἀρέσει εἰς τοὺς ἄνδρας, ὅταν γνωρίζῃ νὰ κάνῃ καλὴ χρῆσι τῆς γλώσσας της!

Ἀλλοιώτικα κάνει κάθε μέρα τὸν ἄνδρα νὰ ψιθυρίζῃ μέσα του μὲ πόνο ἐκεῖνο ποὺ μιὰ φορὰ εἶπεν ὁ Διογένης. Καὶ σοῦ τὸ ἐπενθυμίζω:

Ὅταν μιὰ μέρα εἶδε κρεμασμένη ἀπὸ τὸ δένδρο μιὴ γυναῖκα ἐφώναξε: Μὰ τὸν Θεόν! Τί καλὰ θὰ ἤτανε ἐὰν ὅλα τὰ δένδρα ἔκαναν τέτοιους καρπούς!

Ξέρεις ἄλλως τε ὅτι καὶ ὅλος ὁ παλαιὸς σοφὸς κόσμος πολὺ λίγα καλὰ λόγια λέγει γιὰ τὴς γυναῖκες.

Ἂν δὲν ἦσαν, φρονεῖ, ἡ γυναῖκες εἰς τὴν μέση, οἱ ἄνδρες θὰ συνωμιοῦσαν μὲ τὸ Θεό!

Καὶ θὰ συνέβαινεν ἀσφαλῶς αὐτὸ ἂν δὲν παρενέβαινεν ἡ γλῶσσά σας!

Κράτα λοιπόν, ἀγαπητή μου, τὴν γλῶσσα σου καὶ τὸ θυμό σου, καὶ φρόντισε νὰ μὴν εἶσαι ἐγωΐστρια καὶ νὰ νομίζῃς ὅτι τὰ ξέρεις ὅλα. Διότι ἡ ἐγωΐστρια γυναῖκα δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μία ἀνόητη. Ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ φύσις δὲν τὴν ἔκανε γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἂν δὲ δὲν ἐπλάσθης γιὰ τὸν φτωχὸ τὸν Cattivo, καὶ ἂν ὁ Cattivo μὲ τόσο λυρισμὸ καὶ πάθος σοῦ ἐξεδήλωσεν ἕνα σφοδρὸν ἔρωτα, σκέψου ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ πληγώνῃς τὸν ἔρωτά του αὐτόν, καὶ νὰ ἀταγορεύσῃς νὰ προσφέρεται ἡ ὀφειλομένη τιμὴ καὶ ὁ σεβασμὸς εἰς Σὲ ὡς ΓΥΝΑΙΚΑ.

Αὐτὸ ἄλλως τε φρονεῖ καὶ ὁ Schiller εἰς τὰ ὑπέροχα αὐτὰ λόγια του.

Ἄκουσέ τον:

— Τιμᾶτε, λέγει τὸς γυναῖκας! Αὐτὲς σπείρουν τὰ οὐράνια ρόδα εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας. Αὐτὲς σχηματίζουν τοὺς εὐτυχισμένους δεσμοὺς τοῦ ἔρωτα, καὶ κάτω ἀπ' τὸν ἐντροπαλὸ πέπλον τῶν χαρίτων αὐτὲς συντηροῦν μὲ ἱερὸ χέρι τὰ ἀθάνατα λουλούδια τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων μας».

Τὸ ἴδιο κάνω κι' ἐγὼ σήμερα γράφοντας τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ σένα. Ἂν ὅμως μεταχειρισθῆς καὶ ἐμὲ ὅπως μεταχειρίσθης τὸν φτωχό μου φίλο, θὰ μὲ ἀνανκάσῃς νὰ συνταχθῶ ὁριστικῶς μὲ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Sticotti ποὺ ἔγραφε:

— Θέλετε νὰ γνωρίσετε καλὰ τὴ γυναῖκα; Φαντασθῆτε ἕνα ἄγριο μικρὸ θηρίο ποὺ εὐχαριστεῖ τὰ μάτια καὶ δυσαρεστεῖ τὸ λογικό. Ποὺ ἀρέσει, ἀλλὰ καὶ προκαλεῖ ἀηδία, ποὺ εἶνε ἄγγελος ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα Ἅρπια... Βάλτε τώρα μαζί σ' αὐτὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς σπουργίτη, τὴ γλῶσσα μιᾶς ἔχιδνας, τὰ μάτια ἑνὸς τρομεροῦ φειδιοῦ, τὴς ὁρμὲς ἑνὸς γάτου, τὴν ἐπιδεξιότητα ἑνὸς πηθίκου, τὴ λαγνεία μιᾶς ἐλάφου, τὰς κλίσεις μιᾶς κουνοβάγιας, τὴν λάμψι τοῦ ἡλίου, καὶ τὴν ἀνομοιότητα τῆς σελήνης. Τυλίξατε ὅλα αὐτὰ μέσα εἰς ἕνα φίνο δέρμα καὶ πολὺ λευκό, προσθέσατε ἀκόμη γέρια, πόδια κλπ... καὶ θὰ ἔχετε πλήρη μιὰ ΓΥΝΑΙΚΑ.

ΛΥΚΟΦΡΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΛΙΜΑΝΙ, ΛΙΜΑΝΙ, ΛΙΜΑΝΙ

Εἰς παραστατικὴν ἀνταπόκρισιν ἀπὸ τὸ Λειβάδι γίνεται ζωηρὰ περιγραφὴ τῆς ἀγωνίας τῶν κατοίκων τῆς Νήσου μας διὰ τὸν ἀποκλεισμὸν ὅστις ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς ἐκράτησεν αὐτοὺς εἰς ἀπομόνωσιν ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου. Ὅμοιαι περιγραφαὶ συχνὰ θὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἐφ' ὅσον δὲν κατανοηθῇ βαθύτατα ἀπὸ πάντας τοὺς Κυθηρίους ἡ σημασία τῆς ἐκκλήσεως τὴν ὁποίαν ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ συμπολίτας ἡ Κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τῆς κατασκευῆς Λιμένος ἀπὸ τοὺς κ. κ. Δηλαβέρην, Τριφύλλην καὶ Τσαμπηρᾶν, καὶ τὴν ὁποίαν ἡ «Φωνὴ τῶν Κυθήρων» εἰς τὸ πρῶτον φύλλον αὐτῆς ἐδημοσίευσε.

Πρέπει κάθε Κυθήριος νὰ ἐννοήσῃ καλῶς, ἐὰν θέλει νὰ λέγεται πεπολιτισμένος, ὅτι μόνον ἡ κατασκευὴ λιμένος εἰς ἐπίκαιρον σημεῖον τῆς Νήσου μας θὰ μεταβάλῃ ἄρδην τὰς συγκοινωνιακάς μας συνθήκας, καὶ ὁ τόπος μας ὅστις τόσα ἄλλα ἔχει πλεονεκτήματα, θὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τοὺς ἀποκλεισμοὺς καὶ τὰς ἀπομονώσεις. Διὰ τοῦτο τὸ σύνθημα ὅλων μας πρέπει νὰ εἶνε: Λιμάνι, λιμάνι, καὶ πάλιν λιμάνι.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΟΝΟΙ

Ὁ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους Ἡρακλείδης ὁ Πόντιος, ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα ἐκ τῶν ὁποίων μόνον λείψανά τινα διεσώθησαν. Εἰς ἓν τούτων τὸ «περὶ πολιτικῶν» λέγει ἐπὶ λέξει:

«Κυθήριοι ὤφῳ τυρῷ χρῶνται καὶ σύκῳ, φέρει γὰρ ἡ νῆσος, πολλὰ καὶ μέλι καὶ οἶνον, φιλάργυροι δ' εἰσὶ καὶ φιλόπονοι».

Τετρακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον τὴν γνώμην περὶ ἡμῶν ὅτι ἤμεθα φιλάργυροι καὶ φιλόπονοι. Περίεργος χαρακτηρισμὸς πράγματι τοῦ ὁποίου τὴν ἀλήθειαν δύνανται νὰ κρίνουν ὅλοι οἱ Κυθήριοι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συγχρωτιζόμενοι ξένοι.

Ἡμεῖς ἐν τούτοις ἀδιστάκτως φρονοῦμεν ὅτι ἀληθῶς ἤμεθα φιλάργυροι Διότι καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπὶ τόσα καὶ τόσα ἔτη ὑποφέρομεν χωρὶς λιμάνι, ἐνῷ ἔχομεν τόσα καὶ τόσα χρήματα διὰ νὰ τὸ κατασκευάσωμεν, εἶνε ἀρκετὴ νομίζομεν ἀπόδειξις ὅτι ὁ Πόντιος διακηρύσσων ὅσα περὶ ἡμῶν διεκήρυσσεν εὑρίσκετο ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

Νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι κατὰ τὸ 1925 θὰ διαψευσθῇ ὁ μέγας αὐτὸς τῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφος διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ λιμένος; Τὸ εὐχόμεθα.

ΜΙΑ ΕΚΕΚΗΨΙΣ ΕΝ ΠΟΤΑΜΩ

Εἶνε γνωστὴ ἡ φιλοξενία τῶν κατοίκων μας πρὸς πάντα ὅστις θὰ μετέβαινεν εἰς τὰ Κύθηρα ὥστε νὰ μὴ παρίσταται ἀναγκη νὰ ἐξάρωμεν αὐτὴν ἰδιαιτέρως ἐνταῦθα.

Εἶνε ὅμως ἀναμφισβήτητον ὅτι λόγῳ τῆς μεταβολῆς τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν συνθηκῶν ἡν ὁποίαν ἐξ αἰτίας τῆς μεταναστεύσεως ὑπέστη ἐπ' ἐσχάτων ὁ τόπος μας, ἡ φιλοξενία καθίσταται δυσχερής, καὶ κυρίως ἐν Ποταμῷ, τῶν ξένων εἴτε ἐμπορευομένων εἴτε δημοσίων ὑπαλλήλων οἵτινες θὰ μετέβαινον ἐκεῖ.

Πρὸς τοῦτο παρίσταται ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἱδρύσεως ἑνὸς ξενοδοχείου εὐπροσώπου, δυναμένου νὰ ἐκπροσωπήσῃ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων τούτων τὸν πολιτισμόν μας, καὶ ἱκανοῦ νὰ παράσχῃ ἄνεσιν καὶ εὐκολίαν παρομονῆς εἰς αὐτούς.

Συνιστῶμεν ὁπωσδήποτε εἰς τοὺς Ποταμίτας ὅπως προθῶσιν ἄνευ χρονοτριβῆς εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ καταλλήλου οἰκήματος πρὸς ἵδρυσιν τοῦ ὑποδεικνυομένου ξενοδοχείου, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ν' ἀναθέσουν εἰς κατάλληλον πρόσωπον. Ὅδον διὰ τὰ χρειώδη πρὸς λειτουργίαν αὐτοῦ ἀναλαμβάνει εὐχαρίστως ἡ «Φωνὴ τῶν Κυθήρων» νὰ τὰ ἐξεύρῃ μεταξὺ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ὁμοπολιτῶν μας πρὸς οὓς θέλει ἰδιαιτέρως ἀπευθυνθεῖ.

Ἐκτὸς ἂν τοῦτο θὰ προσέκρουε εἰς τὴν ἐγνωσμένην φιλοτιμίαν τῶν Ποταμιτῶν οἵτινες, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἠδύναντο νὰ ἐνεργήσουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δι' ἰδίων ἐξόδων. καὶ χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ὡραίας των κωμοπόλεως.

ΕΘΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ ἡμερησίου ἑλληνικοῦ τύπου παρελαύνουν καθ' ἑκάστην εἰδήσεις καὶ γνῶμαι περὶ τοῦ ἐν Ρωσσίᾳ ἐγκαθιδρυθέντος νέου κοινωνικοῦ συστήματος, καὶ ἐκφέρονται κρίσεις ἀνάλογοι πρὸς τὰς πεποιθήσεις ἑνὸς ἑκάστου τῶν γνωμοδοτούντων.

Τινὲς συντηρητικοὶ διαβλέποντες κινδύνους διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸν μικρόβιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ ἡ χώρα μας ἐκολύνθη, ζητοῦν νὰ ληφθοῦν αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῆς μὴ ἐξαπλώσεως αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡ καταπολέμησις τοῦ διεθνισμοῦ δὲν εἶνε μόνον ζήτημα Κρατικῶν μέτρων. Εἶνε καὶ ζήτημα συνειδήσεως τῶν κεφαλαιοκρατῶν. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει μας πολλὰς ἀδικίας συντελεσθείσας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς βάρος πτωχῶν ἀνθρώπων τῇ βοηθείᾳ καὶ τῇ ἀνοχῇ μάλιστα τοῦ Κράτους. Καὶ ἀναφέρομεν μίαν ἀλλὰ χαρακτηριστικήν.

Πτωχὴ οἰκογένεια ἑπτὰ ἀνηλίκων καὶ ὀρφανῶν πατρὸς τέκνων ἔτυχε νὰ ἔχῃ ὡς μόνον πόρον ζωῆς τὸ γλίσχρον εἰσόδημα μιᾶς οἰκίας ἐνοικιασθείσης εἰς μίαν τράπεζαν ἀντὶ ἐνοικίου ἑπτακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα μὲ ὅλας τὰς ἐκ τοῦ ἐνοικιοστασίου αὐξήσεις.

Ὅταν ἡ οἰκογένεια πιεζομένη ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης ἐπεκαλέσθη τὴν φιλανθρωπίαν τῆς Τραπέζης, καὶ παρεκάλεσε νὰ δοθῇ μία μικρὰ αὔξησις ἐνοικίου διὰ νὰ ζήσῃ ἡ χήρα καὶ τὰ ὀρφανὰ ἀνήλικα τέκνα της, ὁ διευθύνων κ. Σύμβουλος ἀπήντησεν ἐπὶ λέξει: «Αἱ τράπεζαι δὲν ἔχουν καρδιάν. Οὐδὲ πρέπει νὰ ἔχουν ἀλλέως θὰ χρεωκοπήσουν!» Καὶ ἡ παράκλησις ἀπερρίφθη.

Τὸ ὅτι αἱ τράπεζαι δὲν ἔχουν καρδίαν πρὸ πολλοῦ τὸ ἐγνωρίζομεν. Γνωρίζομεν ὅμως συγχρόνως ὅτι κάμμία Τράπεζα οὐδὲ κεφαλὴ Τραπεζιτικὴ θὰ εἶνε ἀσφαλὴς ἐκεῖ ποῦ ἵσταται, ἐὰν παύσουν νὰ ἔχουν καρδίαν καὶ οἱ ἀδικούμενοι κατὰ τοιοῦτον βάρβαρον καὶ ἀντικοινωνικὸν τρόπον.

Διότι ὅπως πολὺ ὀρθὰ λέγει ὁ Σπένσερ «Τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα ἐδρεύει εἰς τὸν στόμαχον». Καὶ ὅταν ὁ στόμαχος ἐπαναστατήσῃ οὔτε οἱ λεγεῶνες τοῦ κ. Κονδύλη, οὔτε καμμία ἄλλη δύναμις θὰ δυνηθῇ ν' ἀποτρέψῃ κακὸν ἴσως ἀλλ' ἀναπόφευκτον, τὸν διεθνισμόν, εἰς τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ τυραννία τοῦ πλούτου ἀπέβη τόσον καταθλιπτικὴ καὶ χυδαία.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ,,
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Κύριε Πρόεδρε,

Μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρων ὑπάρχει ἕνα μικρότατον τμῆμα γῆς τῆς ἐλευθέρας Ἑλληνικῆς Πατρίδος ὀνομαζόμενον Ἀντικύθηρα.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ νῆσος ἀποτελοῦσα κοινότητα τῆς νήσου Κυθήρων, κατοικεῖται κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1920 ἐκ 331 κατοίκων, πράγματι ὅμως ὑπὸ διπλασίων, διότι οἱ περισσότεροι ἐργάζονται εἰς Πειραιᾶ, Ἀθήνας καὶ Κρήτην, καὶ μόνον περιοδικῶς μεταβαίνουν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα των πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ βοήθειαν τῶν συγγενῶν των.

Ἡ νῆσος αὐτὴ ἥτις παρὰ τὴν μικράν της ἔκτασιν εἶνε ἀρκετὰ εὔφορος καὶ συνισφέρει ἀναλόγως εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον, δὲν ἠδυνήθη ποτὲ ν' ἀποκτήσῃ τακτικὴν ἀτμοπλοϊκὴν συγκοινωνίαν καίτοι ἀπέχει τρεῖς μὲν ὥρας τῶν Χανίων τῆς Κρήτης ἰσαρίθμους δὲ τοιαύτας τοῦ Καψαλίου τῶν Κυθήρων. Οὕτω δὲ οἰκάτοικοι αὐτῆς διατελοῦντες ἐν διαρκεῖ ἀπομονώσει, στεροῦνται τῶν πλεονεκτημάτων τῶν ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ παραπονοῦνται δικαίως διὰ τοῦτο.

Ἡ μόνη συγκοινωνία τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος παρέχει εἰς αὐτοὺς εἶνε ἡ διὰ μιᾶς λέμβου ἥτις μετακομίζει τὸ ταχυδρομεῖον ἐκ Κυθήρων, καὶ ἥτις παύει καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς 20 Σεπτεμβρίου μέχρι

1 Απριλίου λόγω τῆς κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ διαρκοῦς θαλασσοταραχῆς.

Κύριε Πρόεδρε,

Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀντικυθήρων ἐπιθυμοῦν σήμερον νὰ τύχουν τῆς προσοχῆς καὶ τῆς μερίμνης Ὑμῶν ὅπως ἀποκτήσουν συγκοινωνίαν ἀξίαν λαοῦ πεπολιτισμένου, καὶ στηρίζουν τὴν παράκλησίν των αὐτὴν ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας ἔχει κάθε Κράτος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ καὶ εἰδικότερον ἐπὶ τοῦ αἵματος τὸ ὁποῖον ἔχυσαν διὰ νὰ καρποῦνται ἄλλοι τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ τῆς Χώρας.

Παραθέτομεν ὀνομαστικὸν κατάλογον τῶν κατὰ τοὺς πολέμους φονευθέντων Ἀντικυθηρίων καὶ τῶν ἀναπήρων τοιούτων, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ νῆσος δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν Πατρίδα ὑποχρεώσεων αὐτῆς, ἀλλ' ὑπέστη ἀφαίμαξιν μεγαλυτέραν ἄλλων μερῶν ἀναλόγως πρὸς τὸν μικρὸν πληθυσμόν της.

Φονευθέντες Ἀντικυθήριοι

1) Μύρων Ἰωά. Κατσανεβάκης ἔφον. Σαρανταπόρον.
2) Πέτρος Ἀνδ. Νικολάου » Ρωσσίαν
3) Μύρων Γ. Πατακάκης » Μαζίνι
4) Μανοῦσος Γ. Πατακάκης » Τζουμαγ.
5) Μύρων Ἐμ. Ἀλοΐζις » Θεσ)νίκη
6) Μύρων Μιχ. Π τερος » »
7) Μύρων Ἐδάφ. Κυνηγαλάκης » Μ.Ἀσία
8) Εὐάγ. Μιχ. Ξηρότυπος » Μ.Ἀσία
9) Σταῦρος Χαρ. Πλουμίδης » »
10) Νικόλαος Νικολακάκης » Θεσ)νίκη
11) Γεώρ. Ι. Γαγυίτης » Καβάλλα
12) Μύρων Δ. Κωτσανεβάκης ἀπεβ. ἐκ τραύμ.

Τραυματίαι ἀνάπηροι πολέμου

13) Ἐμ. Ι Κωτσανεβάκης —μὲ ἕνα πόδι
14) Ἠλίας Ν Πάτερος — μὲ ἕνα χέρι
15) Ἀναστ. Μ. Γαλανίκης —μὲ ἕνα πόδι
16) Θεοδ. Γ. Κατσανεβάκης—μὲ ἕνα πόδι
17) Μύρων Σ. Πλουμίδης —μὲ ἕνα χέρι
18) Χαρ. Σ. Πλουμίδης—μὲ ἕνα πόδι

Κύριε Πρόεδρε,

Ἐν ὀνόματι τοῦ χυθέντος τούτου ὑπὸ τῶν Ἀντικυθηρίων συμπολιτῶν μας αἵματος, παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς ὅπως εὐαρεστηθῆτε καὶ λάβητε τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε ἡ νῆσος τῶν Ἀντικυθήρων ἀποκτήσῃ ὄχι καθημερινήν, οὔτε ἑβδομαδιαίαν, ἀλλὰ μηνιαίαν μόνον πλὴν τακτικὴν ἀτμοπλοϊκὴν συγκοινωνίαν εἴτε μὲ τὰ Χανιὰ εἴτε μὲ τὰ Κύθηρα, διὰ νὰ δύναται νὰ ἐπικοινωνῇ κάπως μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου. Καὶ εἶνε τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἀξιώσεων τῆς νήσου αὐτῆς ἥτις ἔχυσε τὸ αἷμα της διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος τόσον ἀφθόνως, ὅπως εἴδατε, καὶ ἡ ὁποία ὅταν ποτὲ κληθῇ καὶ πάλιν νὰ συνεισφέρῃ τὴν ζωήν της διὰ τὸ Ἔθνος, δὲν θὰ ὑστερήσῃ εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦτο καὶ ἱερὸν καθῆκόν της.

Ἔχομεν δ' ἐλπίδος κ. Πρόεδρε, ὅτι ἡ φωνή μας αὐτὴ τῆς ὁποίας ἡ σημασία δὲν σᾶς διαφεύγει, ἤμεθα βέβαιοι, φωνὴ πόνου καὶ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν εὐόδωσιν τῶν ἐθνικῶν μας ζητημάτων, δὲν θ' ἀποβῇ φωνὴ ματαία.

Ὑποσημειούμεθα εὐσεβάστως

Η «ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ»

ΚΥΘΗΡΑΪΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μεταξὺ τῶν διαστήμων Κυθηρίων τῆς ἀρχαιότητος διεκρίνοντο καὶ οἱ ποιηταὶ Ξενόδημος ὅστις ἦτο καὶ ἀοιδὸς ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου ἤτοι περὶ τὰ 1000 ἔτη π. Χ καὶ Φιλόξενος ὁ Κυθήριος υἱὸς τοῦ Εὐλυτίδου περιφήμου διθυραμβοποιοῦ. Οὗτος ἠκμασεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Ὅταν δὲ ἦτο παιδὶ ἀκόμη ἠγορασθη μετὰ τὴν κατάληψιν τῶν Κυθήρων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἀπό τινα ὀνόματι Αἰγισίλιον ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνατράφη καὶ ὀνομάζετο Μύρμηξ.

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Αἰγισίλιος ἐπέρασεν ὁ Φιλόξενος εἰς τὴν ἐξουσίαν κάποιου Μελανιππίδου λυρικοῦ ποιητοῦ ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκπαιδεύσει τὸν Διονύσιον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὁποίου ἔζη καὶ ὁ Φιλόξενος ὁ διακριθεὶς ταχέως διὰ τὸ ποιητικόν του τάλαντον. Μίαν ἡμέραν ὁ Διονύσιος ὁ ὁποῖος ἦτο φιλόμουσος ἄνθρωπος καὶ ποιητὴς συγχρόνως, ἐκάλεσε τὸν Φιλόξενον καὶ τοῦ εἶπε:

— Φιλόξενε, πάρε αὐτὸ τὸ ποίημα τοῦ ἔγραψα, διάβασέ το, κρίνετο καὶ πές μου τὴ γνώμη σου

Ὁ Φιλόξενος ἐπῆρε τὸ ποίημα, τὸ ἐδιάβασε καὶ ἔσκασε τὴ γέλοια.

—Γιατί γελᾶς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Διονύσιος.

—Μὰ εἶνε νὰ μὴ γελῶ μὲ τέτοιες ἀσυναρτησίες; ἀπήντησε μὲ θάρρος ὁ Φιλόξενος.

Ὁ Διονύσιος ἐθύμωσε καὶ ἀμέσως ἐκάλεσεν ἕνα δοῦλον καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρε αὐτὸ ἐκεῖ τὸ ζῷον καὶ δῶσε του παρὰ μίαν τεσσαράκοντα γιὰ νὰ μάθῃ νὰ κρίνῃ καλύτερα τὰ ποιήματά μου ἄλλοτε.

Ὁ Φιλόξενος τῆς ἔφαγε καὶ ὁ τύραννος ἱκανοποιήθη. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Διονύσιος καλεῖ ἐκ νέου τὸν Φιλόξενο καὶ τοῦ λέγει:

—Πάρε αὐτὰ τὰ νέα ποιήματα καὶ πές μου ἂν σοῦ ἀρέσουν αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ Φιλόξενος; ἀφοῦ ἐδιάβασε μετὰ προσοχῆς τὰ νέα ποιήματα, στρέφεται ἀτάραχα καὶ ψυχραιμα πρὸς τὸν ποιητὴν τύραννον καὶ τοῦλέγει:

—Σὲ παρακαλῶ πολύ, πές εἰς τὸ δοῦλο σου νὰ μοῦ δώσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ παρὰ μία τεσσαράκοντα !!

ΚΥΘΗΡΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ—ΜΕΣΑΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ νῆσος, ἦτο περιμάχητος καὶ διότι τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ ναυτιλία ἤνθουν ἐν αὐτῇ, καθότι τοσοῦτον ὁ φόβος ἐκυρίευε τοὺς ναυτιλλομένους διὰ τὸ φοβερὸν ἀκρωτήριον τοῦ Μαλέα, ὥστε ἐν τῷ λιμένι τῶν Κυθήρων ἀπεθησαυρίζοντο πολλὰ ἐμπορεύματα καὶ διενέμοντο ἀκολούθως, τῆς θαλάσσης κοπαζούσης εἰς τὰ πλησιόχωρα μέρη.

Ἐθεωρεῖτο τότε ἡ νῆσος πλουσία καὶ πλημμυροῦσα χρημάτων καὶ διὰ τὴν μεγάλην καὶ πολύτιμον ἐξαγωγὴν τῆς λαμπρᾶς βαφῆς τῶν κοχυλίων, καὶ διὰ τὴν προσέλευσιν πολλῶν ἐμπόρων, καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι κατοικήσαντες αὐτήν, δυσκόλως ἀπεξενοῦντο ταύτης καὶ ἂν ἀκόμη ἐβιάζοντο ὑπὸ συνθηκῶν. Τοῦτο συνέβη καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν, καθ' ἣν καίτοι ὑπεγράφη συνθήκη μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων κατὰ τὸ δεκάτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου δι' ἧς οἱ πρῶτοι ὑπεχρεοῦντο νὰ παραχωρήσωσι εἰς τοὺς δευτέρους τὰ Κύθηρα, ἐν τούτοις δὲν τὸ ἔπραξαν. Ἐκράτησαν οὐ ς οἱ Ἀθηναῖοι τὴν νῆσον μέχρι τοῦ 410 π Χ καθ' ὃ ὑπεστησαν οὐ οἱ ὁλιγαρχῆ ἦταν, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐγένοντο καὶ αὐθις κύριοι αὐτῆς.

Ἔκτοτε καὶ ἐπὶ ἑκατὸν δέκα περίπου ἔτη κατεῖχον αὐτοὶ ἀδιαπαράκτως τὰ Κύθηρα καὶ πολὺ ἐπεμελοῦντο αὐτῶν καὶ φρουρὰν ἐτήρουν καὶ δικαστὴν ἀπεστέλλον ὅστις ἐκαλεῖτο Κυθηροδίκης. Ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἀπελάμβανον οὗτοι ὠφέλη οὐ μόνον ἐκ τῶν πολλῶν καὶ πλουσίων αὐτῆς προϊόντων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐκτεταμένου ἐμπορίου καὶ τῶν πολλῶν πλοίων ἅτινα πανταχόθεν εἰς τοὺς λιμένας αὐτῆς κατέτασσον.

* * *

Ἐν τούτοις κατὰ τὸ 322 π. Χ. ἐξεκρέμη ὁ λεγόμενος Λαμιακὸς πόλεμος μεταξὺ Ἀντιπάτρου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῶν Ἑλλήνων. ὅποτε ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Ἑλλὰς ὑπέταγη εἰς τοὺς Μακεδόνας μετ' αὐτῆς δὲ καὶ τὰ Κύθηρα.

Ἡ Μακεδονικὴ κυριαρχία ἄδηλον ἐπὶ πόσον χρόνον ἀριβῶ, ἐπεκράτησεν ἐν Κυθήροις. Πολλοὶ ἱστορικοὶ παραδέχονται ὅτι περὶ τὰ 170 π Χ ἐξεδιώθησαν οὗτοι ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Ἀλλὰ τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὰ ἱστορούμενα ὑπὸ τοῦ γεωγράφου Στράβωνος καὶ ἀ κατὰ τὸ 25 μ.Χ. ἡ νῆσος ἐξουσιάζετο ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν πτῶσιν τῆς Μακεδονικῆς ἰσχύος κατέλαβον αὐτήν. Διηγεῖται μάλιστα ὁ Στράβων ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, ὁ ἡγεμὼν τῆς Σπάρτης Εὐρυκλῆς ἐξουσίαζε τὴν νῆσον ὡς ἰδιοκτησίαν του καὶ ἀπελάμβανε τὰ εἰσοδήματα αὐτῆς ἀπέναντι δανείου ὅπερ εἶχε χορηγήσει εἰς τὸ κράτος τῆς Σπάρτης.

Δεχόμενοι τ' ἀνωτέρω ὡς ἱστορικὴν ἀλήθειαν, μένει νὰ ἐξακριβώσωμεν ἐπὶ ποσὸν χρόνον παρέμειναν ἔτι τὰ Κύθηρα ὑπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ πότε κατεκτήθησαν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Τοῦτο δὲν εἶνε εὐχερὲς νὰ ἐξακριβωθῇ ἐπακριβῶς. Ἀναντίρρητον ὅ ως εἶνε ὅτι κατὰ τὸν Β'. μ Χ αἰῶνα οἱ Ρωμαῖοι ἐκράτουν τῆς Νήσου. Εἰς τὴν ἐσχατιὰν ὅμως τῶν κτήσεων αὐτῆς ἡ κραταιὰ Ρώμη μικραν ἀπέδιδε σημασίαν, διὰ τοῦτο οὐ μόνον οὐδεὶς λόγος γίνεται ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἱστορίᾳ περὶ τῆς περιμαχήτου τὸ παλαι τούτης νήσου, ἀλλὰ καὶ φαίνεται ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ρωμαϊκῆς ταύτης κυριαρχίας, ἡ νῆσος ἠρημώθη τελείως, ἄγνωστον ἕνεκα ποίας αἰτίας.

Οἱ διάδοχοι τῶν Ρωμαίων Αὐτοκράτορες τῆς Κωνσταντινουπόλεως μικρὸν ἐπίσης σημασίαν ἀπέδιδο εἰς τὴν νῆσον. Δι' ὅ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτῶν, αὕτη διετέλει κατὰ τὸ πλεῖστον ἔρημος. Καὶ ἐγένοντο μὲν ἀπόπειραι συνοικισμοῦ τῆς νήσου κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑπὸ τῶν πέριξ λαῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς τεκνωσάντων εἰς τὰ περιξ διεσκορπισμένων, ἀλλ' ἡ διάρκεια τῶν συνοικισμῶν τούτων ἀπέβαινε μικρὰ καὶ ἐφήμερος.

Εἰς τοιοῦτος συνοικισμὸς ἐκ παραδόσεως φαίνεται ὅτι ἐγένετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' αἰῶνος ἤτοι μικρὸν μετὰ τὴν ἄθλησιν ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ἁγίας Ἐλένης. Ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀραιὸς καὶ μικρὸν διήρκεσε. Καὶ ἀ τὴν διάρκειαν ὅμως αὐ σῦ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΣΤ' αἰῶνος. εἰσήχθη φαίνεται ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῇ νήσῳ διότι μνημονεύεται ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν χρονογράφων, ἡ κατ' ἀκείνους τοὺς χρόνους ἴδρυσις ἐπισκοπῆς ἐν Κυθήροις. Αἱ φυβεραὶ ὅμως καταδρομαὶ διαφόρων λῃστρικῶν λαῶν κατὰ τῆς νήσου ἐπέφερον ἐκ νέου τὴν ἐρημωσιν αὐτῆς.

Ἡ κατὰ τὸς δέκατον αἰῶνα ἄσκησις ἐν τῇ Νήσῳ τοῦ προστάτου αὐτῆς Ἁγίου Θεοδώρου, καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἀποθησαύρισις τοῦ θαυματουργοῦ αὐτοῦ σκηνώματος, ἐγένετο αἴτιον τοῦ ἐκ νέου συνοικισμοῦ τῆς Νήσου περὶ τὰ τέλη τοῦ ρηθέντος αἰῶνος,

Τὸ περὶ τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου χειρόγραφον τοῦ μοναχοῦ Χειλᾶ, ὡς ἑξῆς ἀφηγεῖται τὴν ἀρχὴν τοῦ συνοικισμοῦ τούτου, ἐν τοῖς προλεγομένοις, ἅτινα ἴσως ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ ἐκδόσαντος τὸ χειρόγραφον Ἰωάν. Β λούδη.

«Φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ἡ νῆσος τῶν Κυθήρων ἦν σχεδὸν ἀπηρημωμένη, ἕνεκα τῶν καταδρομῶν. Ἡ ἐρήμωσις αὕτη μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ὅτι, ὁ ἐν Ὁσίοις Πατὴρ ἡμῶν Θεόδωρος, ἐπὶ Ρωμανοῦ τοῦ Β' (959) ἐκ Μονεμβασίας ἐκεῖσε παρεγένετο. Εὑρὼν δὲ τὴν ἐσχατιὰν ἐκείνην ἀοίκητον, ἐν αὐτῇ ἔζησεν ἐπὶ δεκα ὅλα ἔτη, τὸν ἀσκητικὸν βίον διαγαγών, καὶ καρτερίᾳ καὶ θαύμασι διαλάμψας. Χρόνου δὲ παρελθόντος, ἐξῆλθον πρὸς κοινηγεσίαν ἐν Κυθήροις ἄνδρες τινὲς τῶν προσκειμένων τῷ Δεσπότῃ ἤ; Ἀτκωνικῆ; Σπάρτης οἱ καὶ εὑρόντες πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Σεργίου καὶ Βάκχου τὸ ἱερὸν τοῦ Ὁσίου λείψανον, ἔταφον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπιγραφὴν ἄνω τῆς κεφαλῆς ἔχον, εὗδον; ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια καὶ τὰ ὁραθέντα τῷ Δεσπότῃ ἐνεφάνισαν. Οὗτος δὲ εὐλαβείᾳ κινούμενος τῇ πρὸς τὸν Ἅγιον, ἐδομήσατο ἐκεῖσε ναὸν αὐτῷ, παμμεγέθη καὶ Μονὴν ἐπὶ τούτοις ἀνήγειρεν.

Ἔκτοτε οὖν πολλοὶ ἐκ Πελοποννήσου μετῴκησαν εἰς τὴν νῆσον, ἐκ τῶν ἀτείρων τοῦ Ἁγίου θαυμάτων ὁρμὴν λαβόντες, ὧν μὲν εἷς φαίνεται κατασκήσας ἐλυτὸν οἰονεὶ μεγιστάνα τοῦ τόπου. Τούτου δὲ σκληρῶς κατ' αὐτῶν φερομένου, τινὲς τῶν κατοίκων προσδραμόντες τῷ Δεσπότῃ τῆς Σκάστης, ἐγνώρισιν αὐτῷ τὰ καθεκαστα καὶ εἶτεν ἐπανακάμψαντες, λίθοις τὸν ἡγεμόνα κατέκτηναν. Διεδέχθη δ' αὐτὸν Γεώργιος ὁ Παχύς ἐκ Μονεμβασίας, ὁ καὶ ὕστερον τὴν κηδεμονίαν παραδοὺς τινι τῶν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Εὐδαιμονοϊαννῶν, καθ' ὃ χρόνον οἱ δυτικοὶ ἐλεηλάτησαν καὶ εἰς πολυμερίαν κατεκληρούχησαν τὸ Ἀνατολικὸν Βασίλειον».

(Ἔσται συνέχεια)

Κυκλοφορεῖ καθ ἑκάστην ἑβδομάδα τὸ οἰκογενειακὸν φιλολογικὸν περιοδικὸν «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» εἰκονογραφημένον μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην, διάφορα διηγήματα, ἱστορίες, ἀνέκδοτα, ποιήματα κ. λ. π. κ. λ. π. Εἶνε τὸ πλέον κατάλληλον περιοδικὸν διὰ τὰς οἰκογενείας.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἅμα ἐτελείωνε καὶ αὐτὴ ἡ ἀναφορὰ καὶ ἔδιδα τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας εἰς τοὺς πεταλωτὰς καὶ τοὺς σαμαράδες γιὰ τὴ διόρθωση τῶν ἐλλείψεων, ἤρχετο ὁ λοχίας μου σιτιστής, ὁ δεκανέας συσσιτιάρχης, ὁ ὑποδηματοποιός, ὁ δεκανέας πεταλωτὴς καὶ ὁ ἐπιλοχίας γιὰ νὰ μοῦ δώσουν ἀναφορὰ περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας.

— Τί ἔχεις σιτιστὴ νὰ μοῦ ἀναφέρῃς;

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω κύριε λοχαγὲ ὅτι ὁ ὑποδεκανέας Σπαγκοῦρος ποὺ ἐστείλαμε εἰς τὸ θεραπευτήριο τῶν κτηνῶν δὲν ἐπῆρε μαζύ του τὸ φύλλο νομῆς!

Σὺ συσσιτιάρχη; Πόσους ἄνδρας θὰ ἔχῃς παρόντας εἰς τὸ μεσημβρινὸ συσσίτιο;

— Λιακόσους σαράντα κυρλοχαγέ, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ πῆγαν νὰ βοσκήσουν!

— Ἐπιλοχία! Πόσα κτήνη ἐστάλησαν εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν σήμερα;

Τέσσερα κύριε λοχαγέ. Ὑπασπιστὴς ἕνα, ταμίας δύο, γιατρὸς τρία, διαχειριστὴς τέσσερα!

— Ἄλλο κανένα;

— Μάλιστα καὶ ἕνα ὁ ὑποδεκανέας Καλοταβερνὰς ὡς ἔφεδρο, κτήνη ἐν ὅλῳ πέντε!

Πεταλωτής!

Παρών! Διατάξατε κυρλοχαγέ.

Πόσα κτήνη ἔχεις εἰσελθόντα καὶ ὑπὸ θεραπείαν;

— Εἰκοσιοκτὼ πληγωμένα.

— Πόσα ἐξῆλθον καὶ πόσα ἱκανὰ δι' ὑπηρεσίαν;

— Ψὲς κυρλοχαγέ, ἐξῆλθα τέσσερα. Αὔριο θὰ ἐξέλθω ἀκόμη δύο ἵππους, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἐλπίζω νὰ τὰ ἐξέλθω ὅλα ὑγεια!

— Σαγματοποιός!

— Παρών κυρλοχαγέ. Διατάξατε.

— Πόσα σαμάρια ἐπιδιόρθωσες;

Μαζὺ μὲ τὰ ψεσινά;

— Μάλιστα.

— Μαζὺ μὲ τὰ ψεσινὰ καὶ τὰ σημερινὰ ἐν ὅλῳ ὀκτὼ σαμάρια. Ἰδοὺ καὶ ὁ κατάλογος. Ἕνα τοῦ λοχία ταχυδρόμου, ἕνα τοῦ Καρίμπα, ἕνα τοῦ Μπογδάνη, ἕνα τοῦ νεροκουβαλητή, τρία μὲ συμπάθειο τοῦ ἀνθυπασπιστὴ κ. Καμπάνη, καὶ ἕνα τοῦ ὑπηρέτη τῆς ἀφεντιᾶς σας!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτελείωνε ἡ πρωϊνὴ ἀναφορὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν μου, γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως κατόπιν τὸ συσσίτιον, ἡ διανομὴ κριθῆς ἢ χόρτου εἰς τοὺς δεκανεῖς γιὰ τὰ κτήνη, κατόπιν τὸ προσκλητήριο γιὰ τὸ τακτικὸ πότισμα τῶν κτηνῶν, καὶ τόσαι ἄλλαι ἀσχολίαι γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐσωτερικῶν ἀναγκῶν τοῦ τμήματος.

Ἡ ἐκτέλεσις δὲ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν ἐλειτούργει πάντοτε κανονικὰ διότι οἱ ἡμιονηγοί μου ἦσαν πρόθυμοι, οἱ περισσότεροι καὶ πειθαρχικοὶ διότι καὶ πρὶν ἔλθουν εἰς τὸ στρατὸ ἐγνώριζαν ἀπὸ ζῷα διότι ἦσαν ἀγωγιάτες εἰς τὸν τόπον τους ἢ ἦσαν γεωργοί. Ἄλλοι ὅμως, οἱ ὀλιγώτεροι, καὶ ἦσαν καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀρκετοί, κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ ἡμιονηγοὶ κάνανε.

Διότι μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ βιολιτζῆδες, χοροδιδάσκαλοι, τραπεζοϋπάλληλοι, καραγκιοζοπαῖκται, ζαχαροπλάσται καὶ κουρεῖς. Ἄνθρωποι δηλαδὴ μορφωμένοι κάπως ἀλλὰ χωρὶς καμμία ἱκανότητα γιὰ τὸ ἐν ἐκστρατείᾳ ἐπάγγελμα τοῦ ἡμιονηγοῦ ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπους γεροὺς καὶ ἱκανοὺς νὰ κυβερνήσουν ζῷα καὶ νὰ τὰ περιποιηθοῦν.

Εἶχα ἀκόμη ἡμιονηγοὺς περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μορφωμένους ὅπως π.χ. ἕνα καθηγητὴ τῶν μαθηματικῶν χονδρὸσὰν βαρέλι, ἕνα σχολάρχη, τρεῖς διδάκτορας τῆς Νομικῆς, ἑπτὰ δημοδιδασκάλους, ἕνα ἱεροψάλτη Κωνσταντινουπολίτη ἐθελοντή, ἕνα δικαστικὸ κλητῆρα τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἕνα διδάκτορα τῆς χημείας. ἕνα ζωγράφο, ἕνα ὀδοντοϊατρὸ ἀπὸ τὸ Καρπενήσι καὶ ἕνα ἠθοποιό.

Ὅλοι αὐτοὶ κουβαλῆθήκανε εἰς τὰ μεταγωγικὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἐν περιπτώσει πολέμου τὸ τομάρι τους, ὅπως ἔλεγεν ὁ ἠθοποιός, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Κάλλιο νὰ μὴ φθάνανε νὰ γίνουν μεταγωγικοὶ διότι δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν σὲ χλωρὸ κλαδί. Ἦσαν ὁ στόχος τῶν στρατιωτῶν ὅλου τοῦ συντάγματος. Ὅλοι τοὺς ἐκοπίδευαν. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τοὺς πειράζουν τοὺς ἔβαλα ὅλους αὐτοὺς σὲ μιὰ ἑνωμοτία καὶ ὡς δεκανέα τους, ἐπειδὴ δὲν εἶχα περισσευούμενον, ἔβαλα τὸν ὑποδεκανέα ἠθοποιό.

Μιὰ μέρα ὅμως ἐπειδὴ ὁ ἠθοποιὸς διαρκῶς τοὺς ἐκορόϊδευε, καὶ πάντα τοὺς κυνηγοῦσε γιὰ νὰ κάνουν τὸ καθῆκόν τους, μοῦ παρουσιάσθησαν ὅλοι εἰς τὴν ἀναφορὰ παραπονούμενοι.

— Τί συμβαίνει στρατιῶται καὶ παρουσιάζεσθε ὅλοι μαζὺ εἰς τὴν ἀναφοράν; Τοὺς ἠρώτησα.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω, κύριε λοχαγέ, ὅτι δὲν ὑποφέρεται πλειὰ αὐτὸς ὁ δεκανέας μας ἠθοποιός! Μοῦ ἀπήντησε πρῶτος ὁ δικαστικὸς κλητῆρας μὲ τόνο ζωηρό.

— Οὔτε μουλάρια νὰ εἴμεθα δὲν θὰ μᾶς μετεχειρίζετο τόσον ἄσχημα. Προσέθεσεν ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν.

— Μὰ τί σᾶς κάνει τέλος πάντων;

— Νὰ τί μᾶς κάνει κυρλοχαγέ μ', συνεχίζει ὁ ὀδοντοϊατρὸς εἰς τὴν Καρπενησιώτικη προφορά του. Ἰμένα παραδείγματους χάριν μ' λέει διαρκῶς πῶς μ' ἔστείλαν νὰ βαίνω μασέλες σ' τὰ μλάρια!

— Καὶ ἐμὲ κύριε λοχαγέ, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ὁ κύριος ὑποδεκανεύς μας μὲ λοιδωρεῖ λέγων μοι ὅτι μὲ ἀπέστειλον ὑπὸ τὰς διαταγάς σας ὅπως διδάξω παιδαγωγικὴν εἰς τὰ ἄλογα κτήνη! Προσέθεσεν ἕνας δημοδιδάσκαλος.

— Καὶ ἐγὼ κύριε λοχαγὲ παραπονοῦμαι, προσθέτει ὁ χημικός, κατὰ τοῦ ὑποδεκανέα μας.

— Τί συμβαίνει πάλι μὲ σένα;

Ἰδοὺ τί συμβαίνει κύριε λοχαγέ. Ἅμα ἰδῇ κανένα μουλάρι καὶ κάνει, μὲ συγχωρεῖτε, καβαλίνες, μὲ φωνάζει ἐμπαικτικῶς ἐνώπιον τῶν συναδέλφων καὶ μοῦ λέγει: Ἔλα πάλι κύριε καθηγητὰ τῆς χημείας. Ἁρπαχτες, καὶ κάμε ἀνάλυσι νὰ ἰδῇς ἀτὸ χόρτο εἶνε ἢ ἀπὸ κριθάρι! Δὲν ὑποφέρεται πλιὰ κύριε λοχαγέ.

— Ἔλα ἐδῶ ὑποδεκανέα εἶπα εἰς τὸν ἠθοποιό. Γιατὶ μεταχειρίζεσαι κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς συναδέλφους σου;

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω, κύριε λοχαγέ, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ στρατιῶται παραπονοῦνται ἄδικα. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καὶ ὁ ὑποδεκανέας βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μία κόλλα χαρτὶ ἄσπρο ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καλλιτεχνικὰ ζωγραφισμένος ὁ ἴδιος σὰν μουλάρι ὡς ἄλλος Κένταυρος, καὶ ἀπὸ κάτω μὲ μεγάλα γράμματα τὰ ἑξῆς: «Ἡ αὐτοῦ διοργανωτικὴ ἐξοχότης ὁ ἀρχηγός μας ἠθοποιός!»

— Ποιός τὸ ἔκαμε αὐτό, ὑποδεκανέα;

— Αὐτὸς ὁ στρατιώτης ὁ ζωγράφος, κύριε λοχαγέ, ὁ ὁποῖος ἐν συνεννοήσει μὲ τοὺς ἄλλους ἐδῶ παραπονουμένους τὸ ἐγύριζε εἰς ὅλους τοὺς στρατιώτας πρὸς δυσφήμησιν τῆς στρατιωτικῆς μου ὑπολήψεως!

— Ἔλα ἐδῶ Τσιμπούκη. Σὺ τὸ ζωγράφισες αὐτό;

— Μά... μά... ξέρετε κύριε λοχαγέ.. ἐμουρμούρισεν ὁ Τσιμπούκης, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κρυφογελοῦσανε.

— Τί μὰ καὶ ξεμά. Λέγε. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι σὺ τὸ ἔκαμες;

— Ἀ...λ...ή...θεια. Ἐμουρμούρισεν καὶ πάλιν ὁ Τσιμπούκης.

— Πολὺ καλά! Τετράημερο φυλάκισι, ὑποδεκανέα, ὁ Τσιμπούκης. Πηγαίνετε! Γιὰ παράπονά σας εἶνε ἀβύσιμα. Καὶ ἐὰν ἄλλοτε σᾶς ἀναφέρει ὁ δεκανέας σας θὰ ζητήσω νὰ ἐπανέλθετε εἰς τοὺς λόχους σας.

Ἡ δεκαπεντὰς τῶν κουραμπιέδων ἡμιονηγῶν μου ἔκαμε μεταβολὴ καὶ ἔφυγε μουρμουρίζοντας πῶς ὅλο τὸν παληοθεατρίνο ὑπεστήριζα, ἐνῶ ὁ ἠθοποιὸς ἔτριβε ἀπὸ χαρὰ τὰ χέρια του.

Σὲ λίγες ὅμως μέρες νὰ σου καὶ μοῦ παρουσιάζει ὁ ὑποδεκανέας στὴν ἀναφορὰ τὸν ὀδοντοϊατρό.

— Τί συμβαίνει πάλι ὑποδεκανέα;

—Κύριε λοχαγέ, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ὁ στρατιώτης αὐτὸς δὲν πλησιάζει ποτὲ τὰ μουλάρι του νὰ τὸ ξυστρίσῃ ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸν κλωτσάει.

— Εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ Καραμπίνη;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

— Ὁ ἀποκλεισμὸς ἐπὶ μῆνά της Νήσου μας ἦτο τ

"ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ,,
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΑΪΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία . . . . . Δραχ. 30
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Λίρας Ἀγγλίας 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολλάρια . . . 3

Ἡ συνδρομὴ ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἀποδίδονται.

Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΥΘΗΡΩΝ

Ἡ Ἐπισκοπὴ Κυθήρων μετονομασθεῖσα ἐσχάτως Μητροπολὶς μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐπισκοπῶν τοῦ Ἑλλ. Κράτους, δὲν εἶνε νέα Ἐπισκοπή. Εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτέρας Ἐπισκοπὰς τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

Ὁ ἐπισκοπικὸς Θρόνος Κυθήρων εἶναι σύγχρονος πρὸς τὸν τῆς Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, γίνεται δὲ περὶ αὐτοῦ εὐρεῖα καὶ εὔφημος μνεία ὑπὸ πάντων τῶν ἐπιφανῶν τῆς Ἑπτανήσου Ἱστορικῶν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1313 ὅτε ἡ Κρήτη ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Λουζιανῶν, ἡ Βενετία διέταξεν ὅπως ἡ Μεγαλόνησος ὑπάγηται θρησκευτικῶς εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Κυθήρων. Ἐξηκολούθησε δὲ ὑπαγομένη μέχρι τοῦ ἔτους 1590.

Ἐπὶ Ἑνετοκρατίας ὁ Ἐπίσκοπος Κυθήρων ἐκλεγόμενος ὑπὸ τοῦ Κλήρου διωρίζετο παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐχειροτονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μονεμβασίας.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους ὅμως 1657 ὁ Ἐπίσκοπος Κυθήρων ὑπήχθη εἰς τὰς «Ἡνωμένας Ἐπαρχίας τῆς Ἑπτάνησου» χειροτονούμενος ὑπὸ τοῦ ἐν Βενετίᾳ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας, καὶ οὕτω ἡ Ἐπισκοπικὴ Ἕδρα τῶν Κυθήρων ἔπαυσεν ὑφιστομένη οἱανδήποτε ἐπιρροὴν τῶν λοιπῶν ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει Ἐπισκοπῶν, μόνη δὲ αὐτὴ ἐν τῇ Ἑπτανήσῳ κατώρθωσε νὰ μὴ συντελετουργῇ μετὰ τῶν Λατίνων διατηρήσασα οὕτω δογματικῶς καὶ διοικητικῶς εἰς τὸ πρέπον ὕψος τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν τῇ Νήσῳ, ὡς ἱστορεῖ ὁ ἐπιφανὴς τῆς Ἑπτανήσου ἱστορικὸς Χιώτης.

Ὑπῆρξε δὲ τοιαύτη ἡ δρᾶσις καὶ τοσοῦτον λαμπρὰ ἡ σταδιοδρομία τῆς Ἐπισκοπῆς τῶν Κυθήρων, ὥστε αὐτὸ τοῦτο τὸ πολίτευμα τῶν Ἰονίων νήσων (Κεφάλ. Ε'. τμῆμα Β'. ἄρθρον 1) κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν ἀνεγνώρισε εἰς τὰ Κύθηρα προνομίαν Ἐπισκοπῆς.

Ὡς ἕδρα τῆς Ἐπισκοπῆς ἐχρησίμευσεν ἐν Κυθήροις ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ὅστις εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ σχεδὸν τῆς Νήσου καὶ ἐκτίσθη κατὰ τὸ ἔτος 870 μ. Χ. ὅτε ἦλθεν εἰς τὰ Κύθηρα ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἐκ Κορώνης.

Οἱ ἐν τῇ Νήσῳ χρηματίσαντες ἐπίσκοποι εἶνε οἱ ἐν τῷ κατωτέρῳ καταλόγῳ διαλαμβανόμενοι.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν κατὰ καιροὺς Ἀρχιερέων τῆς Νήσου Κυθήρων.

Α'.—***Διονύσιος Στρογγυλός***, ἐκ Ζακύνθου, χειροτονηθεὶς τῷ 1572.

Β'.—***Μάξιμος Μαργούνιος***, ἐκ Κρήτης, συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς δόκιμος. Τούτου ἡ βιβλιογραφία μετὰ τοῦ Διονυσίου τοῦ Σιγούρου (Ἁγίου Διονυσίου τῆς Ζακύνθου) θαυμάζεται. Ἐχειροτονήθη τῷ 1589 καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Κρήτῃ τῷ 1602.

Γ'.—***Διονύσιος Κατηλιανός***, ἐκ Ζακύνθου. Ἐχειροτονήθη τῷ 1611 καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Κυθήροις τῷ 1633.

Δ'.—***Ἀθανάσιος Βαλεριανός***, χειροτονηθεὶς τῷ 1635 καὶ ἀρχιερατεύσας ἐν Ἑνετίᾳ ἐπὶ εἴκοσι χρόνους μὲ τὸν τίτλον Φιλαδελφείας.

Ε'.—***Σοφρώνιος Πάγκαλος***, χειροτονηθεὶς τῷ 1635.

ΣΤ'.—***Φιλόθεος Δαρμάρος***, χειροτονηθεὶς τῷ 1677.

Ζ'.—***Νεκτάριος Βενιέρης***. Ἄγνωστον τυγχάνει τὸ ἔτος τῆς χειροτονίας καὶ τοῦ θανάτου του.

Η'.—***Νεόφυτος Δεβούνης***.

Θ'.—***Νεόφυτος Καλούδης Μιχελάκης***, ἀποβιώσας τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1781, ἔζησεν ὡς ἐπίσκοπος Κυθήρων ἔτη 5 καὶ μῆνας 5.

Ι'.—***Νικηφόρος Μόρμορης***, ἀδελφὸς τοῦ ἰατροφιλοσόφου δόκτορος Γεωργίου Μόρμορη, χειροτονηθεὶς τῷ 1781.

ΙΑ'.—***Γρηγόριος Κασσιμάτης***.

ΙΒ'.—***Ἄνθιμος Δεβούνης***, θανὼν τῷ 1816.

ΙΓ'.—***Προκόπιος Καλλονᾶς***, χειροτονηθεὶς τῷ 1824, ἀπεβίωσε τῷ 1855.

ΙΔ'.—***Εὐγένιος Μαχαιριώτης***, χειροτονηθεὶς τῷ 1857, ἀπεβίωσε συνοδικὸς ὢν ἐν Ἀθήναις.

ΙΕ'.—***Κωνσταντῖνος Στρατούλης***, χειροτονηθεὶς τῷ 1882 ἀπεβίωσε τῷ 1892.

ΙΣΤ'.—***Εὐθύμιος Καββαθᾶς***, ἐξ Ἀραχώβης, χειροτονηθεὶς τῷ 1901 ἀπεβίωσε τῷ 1913.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κατηλιανοῦ καὶ Βαλεριανοῦ ἐπεσκευάσθη ὁ τότε ἐρειπωμένος Ναὸς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς πλακὸς ἥτις εὑρίσκεται ἄνωθεν τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ Ναοῦ καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχει χαραγμένον τὸ στέμμα τοῦ ἑτέρου τῶν ἐπισκόπων Βαλεριανοῦ.

Μέχρι τοῦ ἔτους 1674 ἀρχιερεῖς τῆς Νήσου ἐγένοντο ξένοι. Ἀπὸ τοῦ ἔτους ὅμως ἐκείνου οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἐζήτησαν ὁμοφώνως δι' ἀναφορᾶς των, ἣν ὑπέγραψαν ἅπαντες οἱ πρόκριτοι καὶ ἱερεῖς τῆς Νήσου καὶ τὴν ὁποίαν διηὐθυνον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Βενετίας, ὅπως ἀρχιερεῖς χειροτονοῦνται Κυθήριοι δυνάμενοι καὶ τὸν τόπον καὶ τοὺς ἀνθρώπους καλύτερον νὰ γνωρίζωσι, ὅπερ καὶ ἐτέτυχον διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ κυθηρίου ***Φιλοθέου Δαρμάρου***, ἀπολαύοντος τότε γενικῆς ὑπολήψεως.

Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ ***Εὐγενίου Μαχαιριώτη*** τελευταίου Κυθηρίου Ἐπισκόπου, τὸ προνόμιον τοῦτο διὰ διαφόρους λόγους ἠτόνησε, καὶ ἡ νῆσος ἐποιμάνθη ὑπὸ ἐπισκόπων μὴ Κυθηρίων τὴν καταγωγὴν ὅπως ὁ ***Στρατούλης*** καὶ οἱ μετέπειτα αὐτοῦ.

Ἤδη Ἐπίσκοπος ἐρχόμενος εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀνωτέρω ὡς ΙΖ' εἶνε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθήρων κ. ***Δωρόθεος Κοτταρᾶς*** ὁ ἐξ Ὕδρας, χειροτονηθεὶς τῷ 1922, ἀνὴρ μορφώσεως καὶ νέων ἀντιλήψεων, παρ' οὗ ἡ Νῆσος μας πολλὰ ἀναμένει τὰ ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ ὠφέλη.

ΧΑΡΑΛ. ΕΜΜ. ΑΡΩΝΗΣ

ΚΥΘΗΡΙΟΙ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΚΥΘΗΡΙΟΥΣ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΤΟ
"ΚΡΟΝΙΟΝ,,
Ι. ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Ὁδὸς Ἀστιγγος 34
Ἐναντι μεγάρου Ἀδελφῶν Ζερβοῦ

ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΕΙΣ ΕΚΛΕΚΤΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ
Δίσκοι μνημοσύνων κ.λ.π

ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΝ
ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΑΡ. 12
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Π. ΚΑΣΤΡΙΣΙΟΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΓΧΩΡΙΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Ὁδὸς Ἱπποδαμείας καὶ Τροχιοδρόμων 1
Γέφυρα Ἠλεκτρικοῦ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΑΛΕΥΡΩΝ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
Ταχεῖα ἐκτέλεσις Παραγγελιῶν
Εἰλικρίνεια

ΜΑΓΕΙΡΙΚΑ ΣΚΕΥΗ
"ΣΙΔΗΡΙΚΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ"

ΑΔΕΛΦΟΙ ΕΜ. ΑΡΩΝΗ
ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 21
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 8

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΜΑΣ

(ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΜΑΣ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ

— **Πρωτόγονος τοκετὸς**
— **Πυρκαϊὰ οἰκίας**
— **Νέα ὁδὸς εἰς Ἀλοϊζάνικα**

Τὰ χρονικὰ τῶν γεννήσεων ἐν τῇ νήσῳ μας ἐπλουτίσθησαν μὲ ἕνα τοκετὸν ὅστις ἔλαβε χώραν κατ' αὐτὰς ὑπὸ συνθήκας πράγματι πρωτογόνους ἀλλὰ καὶ χαρακτηριστικὰς τοῦ σφρίγους καὶ τῆς ὑγείας τῶν γυναικῶν μας.

Ἡ σύζυγος τοῦ γραμματέως μιᾶς τῶν πέριξ τοῦ Πειραιοῦ κοινοτήτων εὑρισκομένη εἰς τὴν ἐξοχικὴν θέσιν Ὄχελες, ἀντελείφθη εἰς μίαν στιγμὴν ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ συνεπλήρωνε τὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν ἄλλων τέκνων της τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει μαζύ της εἰς τὴν ἐξοχήν. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ χρόνον, ἐφοδιάσθη μὲ ἕνα ψαλίδι καὶ κλωστὲς καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό της ἀφοῦ συνέστησε εἰς τὰ τέκνα της νὰ τὴν περιμένουν διότι θὰ ἐπέστρεφε νὰ τὰ πάρῃ.

Ὅταν ὅμως ἔφθασεν εἰς τὴν θέσιν Πενταγιοὺς τὴν κατέλαβον δυνατοὶ οἱ πόνοι τῆς μητρότητος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς μίαν παρατυχοῦσαν βυκολιὰν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ὡς ἄλλη Παρθένος, ἐγέννησε παρὰ τὴν φάτνην ἕνα ζωηρὸ ζωηρὸ κοριτσάκι. Ἀφοῦ δὲ ἐξετέλεσε μόνη της χρέη μαμμῆς, ἔβαλε μερικὰ ἄχυρα μέσα εἰς τὸ τραΐστό της μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐτοποθέτησε τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας της, καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἐπ' ὤμου ἐξηκολούθησεν εὐχαριστημένη τὸν δρόμον γιὰ τὸ σπῆτι της.

Μόλις ὅμως ἔφθασε εἰς τὸ λαγκάδι τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὸν Ποταμὸ ἀπὸ τὸ χωριό της, ἠναγκάσθη νὰ καθήσῃ κάπου πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ τοκετοῦ καὶ ἀποβολὴν τοῦ πλακοῦντος. Πράγματι, μόνη καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βοηθείας, ἔλαβε θέσιν μεταξὺ λίθων γύρω της θάμνων καὶ ἐτελείωσε τὸ ἔργον της. Ὅταν συνῆλθεν ἀνέσυρεν ἀπὸ τοὺς πόδας της ἕνα δεύτερο κοριτσάκι ἀντὶ τοῦ πλακοῦντος, τὸ ὁποῖον, ἐλείψει χώρου εἰς τὸ τραΐστο ἐτοποθέτησε εἰς τὴν ποδιάν της μετασχηματισθεῖσαν εἰς πρόχειρον κούνιαν, καὶ ἔτσι μὲ τὰ δύο χριστουγεννιάτικα οὐτὰ δῶρα ἔφθασεν αἰσίως εἰς τὸ σπῆτι της.

Τὸ σπῆτι ὅμως ἦτο κλειστὸ λόγῳ ἀπουσίας τοῦ συζύγου της. Οἱ γείτονες οἱ ὁποῖοι προσέτρεξαν ἄνοιξαν τὴν θύραν, ἐτοποθέτησαν τὴν λεχὼ εἰς τὸ κρεββάτι καὶ ἐπεριποιήθησαν τὰ μικρί. Τὸ ἐντὸς τοῦ τραΐστου εὑρισκόμενον εἶχεν ἀποθάνει ἐξ ἀσφυξίας. Τὸ ἄλλο ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ καὶ νὰ χαίρῃ ἄκρας ὑγείας μετὰ τῆς ἡρωϊκῆς μητρός του.

— **Πυρκαϊὰ εἰς οἰκίαν**

Καθ' ἣν ὥραν ἀπουσίαζε τῆς οἰκίας ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐμπόρου κ. Κων. Λαμπρινάκη ἡ Χιώτη ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς αὐτὴν ἥτις εὐτυχῶς κατεσβέσθη ἐγκαίρως ὑπὸ τῶν προστρεξάντων γειτόνων. Αἱ προξενηθεῖσαι ζημίαι περιωρίσθησαν εἰς τὰ κλινοσκεπάσματα καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ἀντικείμενα μικρᾶς ἀξίας.

— **Τὸ χωρίον Ἀλοϊζάνικα δίδει τὸ σύνθημα**

Ἐκεῖνο ποῦ ἡ ἀγαπητὴ Φωνὴ τῶν Κυθήρων εἰς τὸ πρῶτο της φύλλο συνέστησεν ἤρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ γίνεται. Νὰ μὴ τὰ περιμένωμε δηλαδὴ ὅλα ἀπὸ τὸ Κράτος ἀλλὰ νὰ φροντίσωμε μόνοι μας νὰ διορθώσωμε τὰς ἐλλείψεις μας. Καὶ τὸ παράδειγμα τὸ δίδει τὸ χωριὸ Ἀλοϊζάνικα.

Οἱ ἐν Αὐστραλίᾳ Ἀλοϊζάνικοι εἰς ἐκκλησιν ἡ ὁποία τοὺς ἐγένετο, ἔσπευσαν νὰ στείλουν τ' ἀναγκαιοῦντα χρήματα διὰ τὴν κατασκευὴν ἁμαξητοῦ δρόμου διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπικοινωνήσῃ τὸ χωριὸ μὲ τὸν δημόσιον δρόμον Ποταμοῦ—Χώρας. Καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς γίνεται. Ἄρχισε ἀπὸ τὴν θέσιν περιβόλια, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ χωριό, καὶ βαίνει τώρα πρὸς τὴν θέσιν Ξενοδοχεῖον. Ἐδαπανήθησαν μέχρι τοῦδε 13.600 δραχμαί. Τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ἔργου ἀνέθεσαν εἰς τὸν κ. Μηνᾶν Φυρόπουλον.

Ἤδη ἐνεργοῦνται καὶ ἄλλοι ἔρανοι πρὸς ἱκανοποίησιν ἄλλων ἀναγκῶν τοῦ χωρίου. Ἀξίζουν θερμὰ συγχαρητήρια εἰς ὅλους τοὺς Ἀλοϊζάνους καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν κ. Φυρόπουλον ὅστις ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε πράγματι ἄνθρωπος κοσμοπολιτισμένος καὶ δὲν περιορίζει τὸν πολιτισμόν του μόνον δι' ἑαυτὸν ἀλλὰ τὸν ἐπεκτείνει καὶ εἰς τὸ ἀγαπητόντου χωρίον. Εὐχόμεθα τὸ παράδειγμα τῶν Ἀλοϊζάνων νὰ εὕρῃ καὶ πολλοὺς ἄλλους μιμητάς.

Ποταμὸς 28 Δεκεμβρίου 1924.

Ποταμίτης

ΑΠΟ ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ

— **Ἡ συγκομιδὴ τῶν ἐλαιῶν.**
— **Τὸ κυνήγι.**
— **Ὁ ἀποκλεισμός.**

Τὴν ἐφετεινὴ πλούσια συγκομιδὴ τῶν ἐλιῶν ὁ τόπος μας εἶχε νὰ δῇ ἀπὸ τὸ 1911. Ὅλη ἡ ψυχὴ καὶ ἡ δύναμι τοῦ Λιβαδιοῦ μας εἶχεν ἀπ' αὐτὴν ἀποροφηθῆ. Σωστὸς συναγερμὸς τῶν κατοίκων. Νύχτα ἔφευγαν νύχτα ἠρχονταν. Τὰ σπίτια κλειστά. Ἄνθρωπο δὲν εὕρισκες στὰ χωριά, παρὰ μόνο ἂν ἔμενε κανεὶς γιὰ νὰ βγάλῃ ἐλιές. Ἡ σπορὰ σὲ δεύτερη μοῖρα. Πρῶτα ἡ ἐλιές. Καθένας ἐλογάριαζε ὅτι κερδίζει τὴ μέρα ἑκατὸ δραχμές. Λοιπὸ κάλλιο ἐλιές ποῦ μποροῦσαν νὰ χαθοῦν ἀπὸ τὴς κακοκερίες· γιὰ τὸ ζευγάρι εἶχανε ἀκόμη καιρό.

Τὸ γυναικεῖο μερὸ αὐτὰ εἶχε 20 δραχμὲς καὶ φαΐ καὶ ποῦντο. Οἱ παρισσότεροι δώσανε τὴς ἐλιές τους μεσακὲς καὶ κεῖνοι ποῦ εἶχανε συχέριο τὶς πῆραν καὶ κέρδισαν ἀρκετά. Τὰ λιτριβιδεῖα ἐδούλευαν νύχτα μέρα. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἐργοστάσιο. Οἱ ἐλιὲς ἤρθανε ἀπὸ 4 μέχρι 4 1)2 τὸ μουζοῦρι μὲ 24 ὀκάδες βάρος ἐλιῶν.

Κατὰ μέσον ὅρο κάθε παραγωγὸς ἐμάζεψε 150 μουζούρια καὶ ἔκαμε 600 ὀκάδες λάδι, ὥστε τὸ Λιβάδι ἐφέτος θὰ ἔκαμε συνολικῶς 80,000 ὀκάδες λάδι.

— **Ἄφθονο πέρασμα κυνηγιοῦ**

Ἐφέτος εἴχαμε καὶ ἄφθονο πέρασμα ἀπὸ μπεκάτσες. Οἱ παληοὶ οἱ κυνηγοὶ δὲν θυμοῦνται ἄλλη φορὰ μεγαλύτερο. Ὅλοι ἦσαν ἄνω κάτω. Ἀπὸ τὸ μικρότερο ὡς τὸ μεγαλύτερο ὅλοι σ'τὸ πόδι Ἐσκοτώσανε ἀπὸ μία ἕως 9 μπεκάτσες στὸ Λιβάδι. Στὸ Κάλαμο μερικοὶ σκοτώσανε καὶ 10 καὶ 15. Ὁ Κάλαμος, Ἅγιος Κοσμᾶς, Πλατυράχη, Λιναροβροχειᾶ, Ἅγιος Μηνὰς καὶ ὁ κάμπος τοῦ Λιβαδιοῦ εἶχανε τὶς περισσότερες μπεκάτσες. Ὑπολογίζουμε ὅτι θὰ σκοτωθήκανε στὸ Λιβάδι ἕως 300 μπεκάτσες. Ἐφάνησαν ὅμως καὶ χιονίτες καὶ πάπιες ἀπὸ τὶς μεγάλες.

— **Ἄφθονες ἐφέτος βροχὲς**

Βροχὲς εἴχαμε ἀρκετὲς τοὺς δύο τελευταίους μῆνες, καὶ μάλιστα μιὰ ραγδαῖα ποὺ ἔφερε ποτάμια καὶ ἐκάμανε κάμποσες ζημίες στὰ χωράφια. Μάλιστα τὸ ποτάμι ποὺ περνᾷ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ κ. Γαβρίλη παρέσυρε τὸν τοῖχο πρὸς τὸ λαγκάδι πέντε-ἕξ ἀποθηκῶν ἐλιῶν τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἐπῆρε καμμιὰ πενηνταριὰ μουζούρια ἐλιές.

— **Μία φωνὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους**

Λοιπὸν βρισκόμαστε σὲ ἀποκλεισμό. Τί γίνεται στὸν πέρα κόσμο δὲν ξέρομε. Οἱ μισερὲς εἰδήσεις ποὺ μᾶς μεταδίδει ὁ τηλέγραφος δὲν ἀρκοῦν νὰ διαλύσουν τὴν ἀγωνία ποὺ κατέχει τὰ στήθη μας ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ἐπικοινωνίας μὲ τὸν ἔξω κόσμο.

Εἴκοσι τώρα μέρες δὲν ἔχομε ταχυδρομεῖο. Οὔτε ἔρχεται οὔτε φεύγει. Ὁ βορηᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ φυσᾷ δυνατὸς τώρα σχεδὸν μῆνα καὶ κάθε προσέγγισι σ'τὸν ἀλίμενο τόπο μας ἀδύνατη. Ὅμως μιὰ φορά, ἀπὸ δῶ καὶ τρία τέσσερα χρόνια, καὶ ἐπὶ σειρὰ δεκάδες χρόνια ποὺ εἴχαμε μεγαλύτερη Κυβερνητικὴ μέριμνα γιὰ τὸ τόπο μας, ἔδεινε τὸ Κράτος ἐπιχορήγησι γιὰ τὴν ἄγονη γραμμὴ τοῦ Νησιοῦ μας καὶ ἔτσι εἴχαμε τακτικὴ συγκοινωνία, γιατὶ ἂν δὲν ἔτιανε τὸ βαπόρι στὴν Ἁγία Πελαγία ἔπιανε στὸ Κατσάλι καὶ τἀνάπαλιν.

Ἐνῷ τώρα γιὰ νὰ γλυτώνῃ τὸ Κράτος μερικὲς χιλιάδες, βασανίζεται ἕνας νοματαγὴς καὶ φιλοπρόοδος λαός, ποὺ ἔχει ἀπαραίτητη ἀνάγκη συγκοινωνίας, καὶ πότε ἀποκλείεται στὸν Πειραιᾶ, στὴν Ἀθήνα ἢ στὸ Γύθειο, καὶ ἄλλοτε πετιέται μὲ τὰ περαστικὰ πατόρια στὴς ἀκτὲς τῆς Νεαπόλεως ἢ τοῦ Γυθείου.

Καὶ ἕνας στεναγμὸς βαθὺς γιὰ τὸ ἀδίκημα αὐτὸ βγαίνει τώρα κάμποσο καιρὸ ἀπὸ τὰ στήθια του, καὶ μιὰ ἀπογοήτευσι τὸν κατέχει, γιατὶ φοβᾶται πῶς καὶ πάλι δὲν θὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνή του ἀπὸ κείνους ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀκουστῇ. Ὅμως γιὰ νὰ ξαναδοκιμάσῃ, στέρνει μιὰ ἀναφορὰ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τοὺς Προέδρους τῶν Κοινοτήτων καὶ πολλοὺς κατοίκους στὴν Δ' Ἐθνικὴ Συνέλευσι καὶ τοὺς λοιποὺς Ἁρμοδίους καὶ ζητᾷ τὸ δίκηο του.

Καὶ τὸ δίκηο του αὐτὸ θὰ τὸ ζητᾷ πάντα ἀπὸ τὴς στῆλες τῆς «Φωνῆς τῶν Κυθήρων» ὡς ποὺ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Λιβάδι—Κυθήρων
Δεκέμβριος 1924.

ΛΙΒΑΔΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΤΑΤΑ

Ὁ Νόμος περὶ Ἀγροφυλακῆς. Αὐθαιρεσίαι Εἰρηνοδίκου. Τὸ Ἐνοικιοστάσιον.

Διὰ νόμου ἔχει ἐπιβληθῆ φόρος 50 ο)ο ἐπὶ τῆς καθαρᾶς φορολογίας τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς ὑπὲρ τοῦ ταμείου Ἀγροφυλακῆς.

Ὁ νόμος οὗτος θαυμάσιος καὶ ἀναγκαῖος διὰ περιφερείας πεδινὸς καὶ πλουσίας εἰς παραγωγήν, διὰ τὴν νῆσον τῶν Κυθήρων εἶνε ἀνωφελής. Διότι βέβαια δὲν διατρέχουν κίνδυνον διαρπαγῆς οὔτε τὰ γυμνὰ καὶ πετρώδη βουνά μας, οὐδὲ δικαιολογεῖ τὴν ὕπαρξιν ἀγροφυλάκων ἡ λοιπὴ ξηρὰ καὶ ἄγονος τῆς νήσου ἔκτασις. Δυστυχῶς δὲν ἀνέθαλεν ἐνταῦθα τὸ Πήλιον οὐδ' ἐκαλλιεργήθη ἡ Μακαρία. Ἑπομένως ὁ νόμος οὗτος δέον ν' ἀνασταλῇ ὡς ἀδικαιολόγητος φορολογία, διότι ἄλλως θὰ ἔχῃ θέσιν τὸ λαϊκὸν γνωμικὸν «ἄλλος τρώει καὶ ἄλλος πληρώνει.»

Ἡ Κυβέρνησις εἰς ἣν θέτομεν ταῦτα ὑπ' ὄψει δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι, ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα θέλει ἀντιληφθῆ τὸ προσγινόμενον εἰς τὸν τόπον ἀδίκημα καὶ θὰ διατάξῃ τὴν ἄρσιν τοῦ Νόμου τούτου καταλλήλως.

— **Αἱ αὐθαιρεσίαι τοῦ συμβολαιογραφοῦντος.**

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 8ης λήξαντος μηνὸς καὶ ἔτους ἐδημοσιεύθη ἐνυπόγραφος καταγγελία κατὰ τοῦ συμβολαιογραφοῦντος εἰρηνοδίκου Κυθήρων.

Πᾶς τις θ' ἀντελήφθη ὅτι αὕτη δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων ἀνεξακριβώτων ἢ συκοφαντικῶν δημοσιευμάτων. Τὸ ἐνυπόγραφον καὶ ὑπεύθυνον τοῦ καταγγέλλοντος, καὶ ἡ παράθεσις ἀριθμῶν, καὶ ἡ ἀναγραφὴ ὀνομάτων, ὑπῆρξαν ἰσχυρὰ καὶ ἀναμφισβήτητα τεκμήρια περὶ τοῦ λαβόντος χώραν γεγονότος.

Καὶ ἐρωτῶμεν: Μήπως αἱ πολυπληθεῖς βαρεῖαι κρατικαὶ φορολογίαι θεωροῦνται τόσον ἀσήμαντοι καὶ μηδαμιναί, ὥστε σωπηρῶς νὰ νομιμοποιοῦνται παράνομοι ἀφαιμάξεις; Ἢ μήπως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ βίου τὸ ἀβίωτον ἀνέχεται τὰς τοιαύτας βδελλοειδεῖς ἀπομυζήσεις;

Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ παύσουν καὶ νὰ ταχθοῦν τὰ τοιαῦτα αὐθαίρετα φορολογήματα. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλισθῇ ὁ πολίτης. Εἶνε κρατικὴ ὑποχρέωσις καὶ τιμὴ νὰ προστατευθῇ ὁ λαὸς ἀπὸ οἱονδήποτε ἀσυνείδητον καὶ ἄπληστον δημόσιον ὄργανον. Καὶ πρὸ παντὸς ἂς μὴ ἀπατώμεθα. Διότι ὁ λαὸς ὑποφέρει, ὁ λαὸς ἀιέκαμε, ὁ λαὸς δυσανασχετεῖ. Ἂς μὴ ὑποθάλπωμεν διὰ τῆς ἀτιμωρησίας τὰς τοιαύτας αὐθαιρέτους καὶ παρανόμους ἐνεργείας, διότι διὰ τῆς ἀδιαφορίας μας καλλιεργοῦμεν λαϊκὴν ἐξέγερσιν.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἶνε ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων διότι διέταξεν ἀμέσως ὡς ἔλαβε γνῶσιν τῶν παρανομιῶν τὸν κ. Εἰσαγγελέα Γυθείου, νὰ προβῇ εἰς ἐνέργειαν ἀνακρίσεων. Δέον ὅμως νὰ μὴ καλῶνται οἱ παθόντες εἰς Γύθειον, ἀλλὰ νὰ ἔρχεται ἡ Δικαιοσύνη εἰς τὴν νῆσον μας. Διὸ τὸ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ καταγγέλλοντες ὡς ὑφιστάμενοι δαπάνας καὶ ταλαιπωρούμενοι εἰς ταξείδια πολυήμερα, θὰ προτιμοῦν τοῦ λοιποῦ νὰ ὑφίστανται πᾶσαν αὐθαιρεσίαν τῶν κρατικῶν ὀργάνων ἀντὶ νὰ τὴν καταγγέλουν.

— **Ἀδικήματα ἐνοικιοστασίου**

Ἂν τὸ ἐνοικιοστάσιον πολλοὺς οἰκονομικῶς ἐστήριξεν, κατέστρεψεν ὅμως τοὺς περισσοτέρους.

Οἰκογένειαι ἔχουσαι ὡς μόνον πόρον ζωῆς τὰ ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως οἰκιῶν των εἰσοδήματα, κατατρύχονται σήμερον καὶ δυσπραγοῦν μέχρι σημείου παραφροσύνης.

Ἡ οἰκογένεια π.χ. τοῦ ἀειμνήστου συμπολίτου μας Δημητρίου Κουλλῆ κάτοχος τριῶν ἐν Πειραιεῖ οἰκιῶν ὧν μία τριόροφος καὶ εἰς κεντρικότατον τῆς πόλεως μέρος, ἀποκομίζει ἐν συνόλῳ ἐνοίκια κατὰ μῆνα δρ. ὀκτακοσίας. Ἐνῶ ἐλλείποντος τοῦ ἐνοικιοστασίου θ' ἀπελάμβανε περὶ τὰς 8 10 χιλ. δραχμῶν μηνιαίως.

Ἂν δὲ ἐκ τῶν ὀκτακοσίων τ

ΑΙ ΟΔΟΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΑΣ

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπικοινωνίας τῶν χωρίων μας μεταξύ των, ὑπεχρέωσε τὸ Κράτος καὶ μᾶς ἔκαμε μερικοὺς δρόμους τοὺς ὁποίους εἴτε εἶχαν χαράξει οἱ Ἄγγλοι, εἴτε οἱ κατόπιν διάφοροι δήμαρχοι. Ἕνας ἐκ τῶν δρόμων αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ δρόμος Ποταμοῦ—Ἁγίας Πελαγίας ὁ ὁποῖος λόγῳ τῆς συχνῆς χρήσεως ἐφθάρη εἰς βαθμὸν δυσχεραίνοντα τὴν διάβασιν τῶν κατοίκων καὶ τὴν μεταφορὰν ἐμπορευμάτων.

Κατὰ τὸ 1923 προεκηρύχθη μειοδοτικὸς διαγωνισμὸς πρὸς ἐπιδιόρθωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ παρουσιασθέντος οὐδενὸς ἐργολάβου ὁ διαγωνισμὸς παρέμεινεν ἐκκρεμής. Κατὰ τὸ 924 καὶ κατόπιν ἐνεργειῶν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ, διετάχθη ὁ νομομηχανικὸς Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας νὰ κάμῃ ἀναμόρφωσιν τῆς προϋπολογισθείσης δαπάνης καὶ νὰ προβῇ εἰς νέον μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ ρηθέντος δρόμου. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ δημόσια ἔργα Κυθήρων ὑπήχθησαν εἰς Γύθειον καὶ ὁ δρόμος Ποταμοῦ—Ἁγίας Πελαγίας εἰς ἀχρηστίαν. Μαζὶ δὲ μὲ αὐτὸν καὶ ὁ δρόμος Ποταμοῦ—Καραβᾶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον πολυσυχνάστους δρόμους ἐν τῇ νήσῳ μας

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας ὁ ὁποῖος δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ὅσον περισσότερον φθείρεται ἕνας δρόμος τόσον μεγαλητέρα δαπάνη ἐπισκευῆς χρειάζεται, θὰ σπεύσῃ εἴμεθα βέβαιοι, νὰ διατάξῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅ,τι ἐπιβάλλεται. Ἐπίσης ὁ κ. Μηχανικὸς Γυθείου δὲν θὰ βραδύνῃ, ἐλπίζομεν, νὰ μᾶς δώσῃ δείγματα τοῦ ἐνδιαφέροντός του διὰ τοὺς δρόμους τῆς ἐπαρχίας μας τοὺς ὁποίους τόσον τιμητικὰ ὑπὸ τὴν διοίκησίν του τὸ Κράτος ὑπήγαγεν.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΘΗΡΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΜΕΓΑΛΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΡΙΖΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ὡς εὐχαρίστως διεπιστώσαμεν, αἱ ἀνάγκαι τῆς Νήσου μας ἤρχισαν ν' ἀπασχολοῦν σοβαρῶς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ πρὸ παντὸς κυθηραϊκοὺς κύκλους.

Διὰ τοῦτο καὶ πρὸς σκοπιμότεραν κατεύθυνσιν τῶν καταβαλλομένων πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτῶν ἐνεργειῶν, ἐρίφθη ἡ γνώμη ὅπως λίαν προσεχῶς συγκληθῇ ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν Πειραιεῖ μεγάλη Κυθηραϊκὴ Συνέλευσις εἰς ἣν θέλουν προσκληθῇ νὰ παρακαθήσουν καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν κοινοτήτων τῆς Νήσου.

Εἰς τὴν Συνέλευσιν αὐτὴν θὰ παρακληθοῦν ὅπως παραστοῦν, ἐκτὸς τῶν τέως καὶ νῦν πολιτευομένων, καὶ πάντες οἱ διανοούμενοι Κυθήριοι καὶ Ἀντικυθήριοι. Εἰδικότερον δὲ οἱ δύο καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Φωτεινὸς καὶ Κοντολέων. Οἱ ἰατροὶ κ. κ. Παστός, Τσιγγούνης, Φραντζεσκάκης, Μαρσέλλος, Κανέλλης, Λογοθέτης, Β. Στάης, Δ. Στάης, Δημ. Μαρσέλλος, πληρεξούσιοι Ἀθηνῶν, Καψάνης κλπ, Οἱ δικηγόροι κ. κ. Στάθης, Κοντολέων, Πετρόχειλος, Διακόπουλος, Στρατηγὸς κλπ. Ὡσαύτως πάντες οἱ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ Κυθήριοι κ κ. Τριφύλλης, Ψαλλιδάς, Πλουμίδης, Δελακοβίας, Γεωργᾶς, Σουρῆς κλπ. καὶ οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλοι κυθήριοι ἐπιστήμονες.

Ἐπίσης θὰ κληθοῦν πάντες οἱ βιομήχανοι, τραπεζῖται καὶ μεγαλέμποροι συμπολῖται μας μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κ. κ. Δηλιβέρης, Τσαμπηράς, Καψάνης, Πετρόχειλος, ἀδελφοὶ Τριφύλλη, Καστρίσιος, Μανέας, Κομηνός, ἀδελφοὶ Στρατηγοῦ, Στάθης, Μπαβέας, ἀδελφοὶ Μαλάνου, ἀδελφοὶ Χαρχολάκη, Πανάρετος, Σκλάβος, Καλοχαιρέτας, Ἀδελ. Ἀρώνη, ὡς καὶ πάντες οἱ καταστηματάρχαι, οἱ ὑπάλληλοι τραπεζῶν καὶ δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν καταστημάτων καὶ λοιπαὶ ἐπαγγελματίαι συμπολῖται μας.

Ἡ Συνέλευσις αὐτὴ μοναδικὴ εἰς τὰ Κυθηραϊκὰ Χρονικά, θὰ ἐπιληφθῇ, τιθεμένων κατὰ μέρος τῶν πολιτικῶν ἑνὸς ἑκάστου φρονημάτων, τῆς ριζικῆς λύσεως τῶν σπουδαιοτέρων ἀναγκῶν τῆς Νήσουμας, καὶ θὰ λάβῃ ὁριστικὰς ἀποφάσεις.

Ποία τεράστια ἀποτελέσματα δύνανται νὰ προκύψουν ἐκ μιᾶς τοιαύτης Συνελεύσεως πᾶς τις νὰ φαντασθῇ δύναται. Διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ἥτις μέχρι τοῦδε ἐγνώρισε τοὺς Κυθηρίους ὡς χρηστοὺς μὲν καὶ ἐργατικοὺς ἀλλὰ μεμονωμένους παράγοντας, θέλει θαυμάσει αὐτοὺς δρῶντας καὶ ἡνωμένους ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος των.

Ἡ ἐφημερὶς ἡμῶν τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ προσπάθειαι τείνουν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀγαπητῆς Νήσουμας, θὰ εἶνε εὐτυχὴς ἐὰν ἡ σπουδαία αὐτὴ εἴδησις τὴν ὁποίαν παρέχει σήμερον εἰς τοὺς συμπολίτας μας δὲν παραμείνῃ ἁπλῶς τοιαύτη.

ὑγεία σὲ κείνους ποὺ κοπιάζουν εἰς ἕνα τόσο μεγάλο ἐκπολιτιστικὸ καὶ τιμητικὸ ἔργο γιὰ τὴν ἰδιαιτέρα πατρίδα μας.

—Ἡ κατοικία τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος

Τὸ χωργιό μας εἶνε λίγος καιρὸς τώρα ποῦ ἄρχισε νὰ βρίσκῃ τὴν πρώτη παλιὰ θέσι του μεταξὺ τῶν ἄλλων χωριῶν τοῦ νησιοῦ μας.

Χάρις εἰς τοὺς ἐν Αὐστραλίᾳ συγχωριανούς μας, ἀλλὰ καὶ σὲ μερικοὺς ἄλλους ποὺ εἴτε ἡ τύχη εἴτε αἱ περιστάσεις μᾶς ἔφεραν ἄρχισε νὰ ζωογονῆται ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, καὶ νὰ μὴ περιορίζεται μόνον εἰς σχέδια ὡραῖα μὲ τὰ ὁποῖα ἐτρέφετο ἡ φαντασία μας ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμεθα ἀκόμη παιδιὰ τοῦ σχολείου. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα ποῦ εὐτυχήσαμε νὰ ἰδοῦμε εἰς τὸ χωριό μας εἶνε καὶ ἡ ἀποπεράτωσις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡ ὁποία ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια, λόγῳ τῶν πολεμικῶν περιστάσεων, εἶχε μείνῃ ἡμιτελής.

Τὸ ἔργον οὐτὸ μοναδικὸ εἰς τὸ νησί μας ἐτελείωσε. Μένουν ὅμως πολλὰ ἀκόμη παρακολουθήματα μέχρις ὅτου φανῇ ὅλο του τὸ μεγαλεῖο. Οἱ χωριανοί μας τῆς Αὐστραλίας πραγματικῶς ἐφίνηκαν γενναῖοι καὶ ἔδωσαν πολλὰ χρήματα, διὰ τοῦτο καὶ τὸ χωριό μας τοὺς εὐγνωμονεῖ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐντόπιοι δὲν εἰργάσθησαν ὀλιγότερο μὲ ὅ,τι ὁ καθένας ἠμποροῦσε.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ναοῦ ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς κ. κ. Δημ. Ἀναστασόπουλον, Παναγ. Μαριέττην, Γεώργ. Γαλάνην καὶ Παναγ. Μαγονέζον ,εἶνε ἀξία ἰδιαιτέρων συγχαρητηρίων ὁ ὅτι ἐκατόρθωσε τὰ δυσκατόρθωτα, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ὁμόνοια δὲν χτίζει μόνον σπίτια ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐκκλησίες. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλ' ἀκόμη ὅτι καὶ ἡ ἄκρα συντηρητικότης τὴν ὁποίαν ἐν προοιμίῳ ἐξεπροσώπει ὁ κ. Ἀναστασόπουλος, συνεβιβάσθη θαυμάσια μὲ τὴν ἄκραν προοδευτικότητα τοῦ κ. Μαγονέζου τοῦ διαβλέποντος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σωτῆρος ἕνα συμβολισμὸν ἀπαράμιλλον εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικάς του δοξασίας. Αὐτὸ ἔχει νὰ εἰπῇ συγχρονισμένη ἐκπολιτιστικὴ ἀντίληψις διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα.

Ἐν τέλει θὰ ἐκάναμε παράλειψιν ἐὰν εἰς τὴν ὅλην διὰ τὸν Ναὸν ἐργασίαν δὲν ἐμνημονεύαμε καὶ τὸ ὄνομα τῆς Δ)νίδος Μαριέττας Ἐμμ. Παπαδοπούλου, τῆς ἐξαιρέτου αὐτῆς νέας ἡ ὁποία ὡς ἄλλος ἄγγελος τῶν Θεῶν ἔτρεξε παντοῦ διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν ὀβολὸν τῶν πιστῶν, καὶ εἰς τὰ χωριὰ τῆς Νήσου, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἔραινον μετὰ κληρώσεως λαχείου ἐνήργησε, καὶ παντοιοτρόπως εἰργάσθη ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἔργου. Τῆς ἀξίζει ἕνα μεγάλο καὶ θερμὸ εὖγε.

—Ἡ καταστροφὴ τῶν ψαριῶν εἰς τὸ Διακόφτι.

Πρέπει νὰ ληφθοῦν σύντομα μέτρα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι εἰς τὸ Διακόφτι. Εἰς τὴ μοναδικὴ αὐτὴ παραλία μας ἔρχονται συχνὰ πυκνὰ ξένα καΐκια ψαράδικα καὶ ψαρεύουν ἀποκλειστικῶς μὲ δυναμίτες. Κατέστρεψαν ὅλο τὸ γόνο καὶ τὰ ψάρια χάθηκαν οἱ δὲ χωρικοί μας παραπονοῦνται.

Γιατί δὲν κινοῦνται αἱ λιμενικαὶ ἀρχαί μας; Εἶνε κρίμα διότι τὸ νησί μας εἰς τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἀφθονοῦσιν τὰ ψάρια, σήμερα ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης καταστροφῆς ποὺ κάνουν οἱ δυναμίτες γύρω του σπανίως βλέπει τέτοια.

Ἀρωνιάδικα 2 Ἰανουαρίου 1925.

ΑΡΩΝΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΡΑΙΝΤΓΚΕΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

Ὁ συμπολίτης μας ἰατρὸς κ. Κωνστ. Φραντζεσκάκης ἀσχοληθεὶς εἰδικῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐν Εὐρώπῃ εἰς τὴν ριδιολογίαν καὶ ἐν Ἀθήναις ἀσκῶν τὴν ἐπιστήμην του, ἀπεδέχθη εὐγενῶς ὅπως συνεργασθῇ εἰς τὴ ἐφημερίδα μας πραγματευόμενος θέματα τοῦ κλάδου του ὅστις νέους ὁρίζοντας ἤνοιξε εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην.

Τὸ ἀμέσως κατωτέρω ἄρθρον τοῦ κ. Φραντζεσκάκη, προεισαγωγικῶς εἰσέτι τῶν ὁποιουδαιότητος τῆς ἐφαρμογῆς εἰς τὴν θεραπευτικὴν τῶν ἀκτίνων Ραίντγκεν καὶ τοῦ ραδίου, χαρακτηρίζει καὶ τὴν σπουδαίαν σημασίαν τῶν μελλόντων νὰ ἐπακολουθήσωσι ἄρθρων τοῦ διακεκριμένου Κυθηρίου ἐπιστήμονος.

ΑΙ ΠΡΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ὅλος ὁ κόσμος διαβάζει καὶ ἀκούει τὴ μεγάλη κίνησι ποὺ γίνεται εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους τῆς Εὐρώπης γιὰ τὴ θεραπεία τῶν μεγάλων ἀσθενειῶν ποὺ συντρίβουν μὲ σκληρότητα τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι δυστυχῶς παρακολουθοῦν τὸν μεγάλον ἀγῶνα ποὺ καταβάλλει ἕνας νέος κλάδος τῆς ἰατρικῆς εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα κέντρα τῆς ὑφηλίου γιὰ τὴ θεραπεία τῆς πειὸ φοβερῆς ἀρρώστιας, ποὺ κατήντησε ἡ μεγαλητέρα συμφορὰ τῆς κοινωνίας, τοῦ καρκίνου. Τὸν πόλεμον αὐτὸ ἐναντίον τοῦ καρκίνου ἀνέλαβε ὁ ραδιολογικὸς κλάδος τῆς ἰατρικῆς μὲ ἀποτελέσματα πολὺ εὐχάριστα, αἱ τελευταῖαι μάλιστα στατιστικαὶ ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἐνθουσιαστικά.

Καὶ μὲ ποιὸ μέσον διεξάγουν τὸν μεγάλον αὐτὸν ἀγῶνα οἱ ραδιολόγοι; μὲ ποιὸ ὅπλον; Μὲ τὰς ἀκτίνας Ραίντγκεν καὶ τὸ ράδιον.

Τὸ πῶς γίνεται αὐτὸς ὁ πόλεμος θὰ προσπαθήσω νὰ ἐξηγήσω μὲ λίγα καὶ ἁπλᾶ λόγια, ὅσα ἐπιτρέπει ὁ χῶρος καὶ ὁ κύκλος μιᾶς ἐφημερίδος.

—Καὶ πρῶτα τί εἶνε ἀκτῖνες Ραίντγκεν;

Τίποτε ἄλλο παρὰ ἀκτῖνες ἡλιακαὶ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν σύστασιν, ἀλλὰ μὲ μεγάλη διαφορὰ ἀπὸ αὐτές, γιατί, ἐνῷ ἕνα μαῦρο λεπτὸ χαρτὶ ἠμπορεῖ νὰ σταματήσῃ μίαν δέσμην ἡλιακῶν ἀκτίνων, τὰς ἀκτίνας Ραίντγκεν δὲν σταματᾷ οὔτε μαῦρο χαρτί, οὔτε χονδρὸ καρτόνι, οὔτε ξύλο, οὔτε μέταλλο.

Γιαυτό, ὅ,τι κάνουν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, αἱ ἀκτῖνες Ραίντγκεν τὸ κάνουν πολλὲς φορὲς περισσότερο, εἰς μεγάλο βάθος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Αὐτὴ ἡ μεγάλη τους ἰδιότης τοῦ νὰ διαπερνοῦν τὰ διάφορα σώματα, τὴς ἔκανε πολύτιμες εἰς τὴν ἰατρικήν, καὶ ἠμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι καμμιὰ ἄλλη ἀνακάλυψις ἐπιστημονικὴ σὲ τόσο λίγο διάστημα δὲν ἔκαμε τόσας προόδους, ὅσας ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀκτίνων.

Ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1895 ἀπὸ τὸν Ραίντγκεν. Ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα χρόνο τὰς ἐφήρμοσαν στὴ χειρουργικὴ καὶ ἀνεύρισκον ξένα σώματα, σφαῖρες, σπασίματα ὀστῶν κτλ.

Τὸ 1897 τὴς μεταχειρίζεται ἡ παθολογία γιὰ τὴς δύσκολες διαγνώσεις, καὶ μετὰ πέντε χρόνια βλέπουμε νὰ τὴς χρησιμοποιοῦν στὴ θεραπεία τοῦ καρκίνου τῆς ἐπιφανείας. Ἀλλὰ τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἦσαν ἱκανοποιητικά.

Γιατί; διότι ἔπρεπε νὰ περάσουν εἴκοσι χρόνια, νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη ἐπίμονη καὶ συστηματικὴ ἐργασία μὲ θύματα καὶ θυσίες, τόσο ἀπὸ γιατροὺς ὅσο καὶ ἀπὸ μηχανικοὺς —ποὺ κατεσκεύαζαν τὰ μηχανήματα, γιὰ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ πῇ σήμερα ὅτι πράγματι στὰ τέσσαρα τελευταῖα ἔτη ἔγιναν νέαι καὶ μεγάλαι πρόοδοι, ποῦ ἀσφαλῶς δίνουν τὴν πεποίθησι, ὅτι σὲ λίγο ἀκόμη χρόνο μὲ τὴς ἀκτῖνες θὰ θεραπεύωνται ἀποτελεσματικὰ ὅλες ἡ μορφὲς τοῦ καρκίνου, ὁσονδήποτε μεγάλου καὶ σὲ ὁποιαδήποτε θέσι, διότι ἀκόμη ὑπάρχουν μορφαὶ καρκίνου ποῦ διαφεύγουν, καὶ θὰ ἐξηγήσουμε τὸ γιατί.

—Ἀλλὰ τί θεραπεύουν αἱ ἀκτῖνες;

Τὰς ἀκτίνας δὲν τὰς χρησιμοποιοῦμεν ἐναντίον τοῦ καρκίνου μόνον.

Εἰς τὰς παθήσεις τοῦ αἵματος, τῆς λευχαιμίας, εἰς τὰς παθήσεις τοῦ δέρματος, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς μορφὲς «λούπου,» ὅπου τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶνε πάντοτε θετικά· εἰς τὰ ὄργανα τῶν ἐσωτερικῶν ἐκκρίσεων, τὴν ἐξώφθαλμον βρογχοκήλην μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν ἀκρομεγαλίαν τῆς ὁποίας σταματᾷ τὴν πρόοδον, εἰς τὰς τοπικὰς φυματιώσεις, τοὺς γαγγλιακοὺς ἀδένας τοῦ λαιμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγένοντο ἐγχειρήσεις ἄλλοτε, μόνον διὰ νὰ ἀφήσουν εἰς νέους καὶ νέες πολλὰ ἀσχημίζοντα σημάδια.

Σήμερον μὲ ἐλαφρὰν ἀκτινοθεραπείαν οἱ ἀδένες διαλύονται ὁριστικῶς καὶ χωρὶς κανένα σημάδι. Αἱ ἀθεράπευτοι φυματιώσεις, περισσότερες τῆς νεαρᾶς παιδικῆς ἡλικίας, θεραπεύονται ἐπίσης ταχέως καὶ μὲ ριζικὴ ἀποτελεσματα.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἡ ἀκτινοθεραπεία ἔχει κατακτήσει μεγάλο ἔδαφος, εἶνε ἡ γυναικολογία. Ἡ ὑπηρεσίες ποῦ προσφέρει στὴν πάσχουσα γυναῖκα εἶνε μεγάλες, γιατὶ χωρὶς πόνο, χωρὶς ἀενάους καὶ ἀνωφελεῖς ἀποξέσεις, χωρὶς τὴς ἐπικίνδυνες ἐγχειρήσεις θεραπεύει τελειωτικὰ τὴς αἱμορραγίες, διαλύει τοὺς μεγάλους κοιλόθεις ὄγκους (ἰνομυώματα) καὶ δίδει τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα, καλλίτερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας μεθόδους στὴ θεραπεία τοῦ καρκίνου καὶ τῆς μήτρας, ἀνάλογα βέβαια τῆς μορφῆς τοῦ καρκίνου καὶ τοῦ χρόνου, γρήγορα ἢ πολὺ ἀργά, ποῦ μιὰ ἄρρωστη ἔρχεται νὰ ὑποστῇ θεραπεία.

Ἐξασφαλίζει ἀπὸ τὴ συχνὴ ὑποτροπὴ τὴν ἄρρωστη, ποῦ ἐνεχειρίσθη γιὰ καρκῖνο τοῦ μαστοῦ καὶ ἀπὸ πολλὲς ἄλλες παθήσεις ποῦ ἐνδιαφέρουν τοὺς ἰατρούς.

Ὅλαι ὅμως αὐταὶ αἱ νέαι ἐφαρμογαὶ τῆς ραδιολογίας (γιατὶ ἔτσι λέγεται ἡ ἀκτινοθεραπεία) δὲν ρεκλαμάρονται γιὰ ἀσυνείδητο χρηματιστικὸ σκοπό, ἀλλὰ παρουσιάζονται εἰς τὰ διάφορα συνέδρια καὶ κοσκινίζονται εἰς τὸ ἐπιστημονικὸ κόσκινο, ποῦ προκαλεῖ μὲ τοὺς μεγάλους θεραπευτικοὺς ἀριθμοὺς πραγματικὴ κατάπληξι.

—Ποῦ ὀφείλονται τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα τῆς ἀκτινοθεραπείας;

Εἰς τὴ στενὴ συνεργασία μηχανικῶν καὶ ἰατρῶν. Ἀπὸ τοῦ 1918 ἡ μηχανικὴ κατεσκεύασε μηχανήματα τελειότερα καὶ μεγάλης ἐντάσεως, ἡ δὲ ἰατρικὴ ἀνεκάλυψε νέας μεθόδους ἐντελῶς διαφορετικὰς ἀπὸ τὰς παλαιὰς αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν νὰ μετρᾷ κανεὶς καὶ τὴ δόσι ποῦ χρειάζεται κάθε ἀρρώστια καὶ μὲ εὐκολία νὰ κτυπᾷ τὸ μεγαλείτερο ὄγκο, εἴτε καλοήθη εἴτε κακοήθη, καὶ σὲ ὁποιοδήποτε βάθος καὶ ἂν εὑρίσκεται οὗτος ἀπὸ τοῦ δέρματος.

Διότι ἐνῷ πρῶτα εἴχαμε μηχανήματα 60 χιλ. βόλτ, σήμερα ἡ μηχανικὴ μᾶς προμηθεύει καὶ 280 χιλ. βόλτ, τὰ ὁποῖα πενταπλασιάζουν τὴ δύναμι τῶν ἀκτίνων σὲ ποιότητα καὶ ποσόν.

Ἀλλὰ παρὰ τὴ μεγάλη πρόοδο τῆς ραδιοθεραπείας καὶ τὴς ἰσχυρὲς ἐγκαταστάσεις, ἔχομεν ἀκόμη ἀποτυχίες, ἀποτυχίες ποῦ προέρχονται ἀπὸ κάποια φυσικὴ ἀτέλεια, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς καρκίνους τοῦ στηθοῦς, τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων. Εἰς τὴς περιπτώσεις αὐτὲς ὁ καρκῖνος ἑνώνεται, γίνεται ἕνα σῶμα μὲ τὰς παρειὰς τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, καὶ ὅταν ὁ ραδιολόγος κτυπᾷ μὲ μεγάλη δύναμι τὸν καρκῖνο τὸν διαλύει βέβαια, ἀλλὰ διαλύει καὶ τὸ τοίχωμα τοῦ στομάχου ἢ τῶν ἐντέρων. Γιαυτὸ ἡ θεραπεία εἰς τὴς περιπτώσεις αὐτὲς ἐφαρμόζεται σὲ μικρότερη δόσι καὶ ἔντασι, παύει τοὺς πόνους, μικραίνει τὸν ὄγκον ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζῃ τὸ πέρασμα τῆς τροφῆς, πολλὲς φορὲς τὸν σταματᾷ γιὰ χρόνια, καὶ γενικῶς ἀνακουφίζει ὑπερβολικά.

Ἄλλη μεγάλη αἰτία ἀποτυχίας ποῦ ἔχουμε στὴ ραδιοθεραπεία εἶνε ὅτι οἱ ἄρρωστοι προσέρχονται πολὺ ἀργὰ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν της, ὅταν καὶ τὸ κακὸν ἔχει γενικευθῇ καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ ἀρρώστου ἔχουν ἐξαντληθῇ. Διὰ τοῦτο ὄχι μόνον ὁ λαὸς πρέπει νὰ διδαχθῇ νὰ προσέρχεται ἐγκαίρως μόνος του, ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς ἰατρικὸς κόσμος νὰ πιστεύσῃ μὲ ἀριθμοὺς καὶ στατιστικάς, ὄχι ποιὰς ἀντιλήψεις ἔχει ὁ ἔξω ἐπιστημονικὸς κόσμος, ἀλλὰ ποίας συγκεκριμένας γνώμας ἔχει ἀποκρυσταλλώσει ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος τῆς Βιέννης, τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βερολίνου γιὰ τὴ θεραπευτικὴ ἰδιότητα τῶν ἀκτίνων σὲ ὡρισμένα νοσήματα.

Ὅταν τοῦτο κατορθωθῇ, τότε δυνάμεθα νὰ ποῦμε ὅτι πράγματι ἐξυπηρετοῦμε τὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, θὰ ἐλπίζομεθα κοντὰ στὴ σημερινὴ ἐξέλιξι τῆς ἐπιστήμης καὶ τὸν ἀληθινὸ πολιτισμό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗΣ

Ἰατρὸς Ραδιολόγος – Καπνοκοπτηρίου 1

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ἡ Ἑλλὰς ἥτις λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς της θέσεως εἶνε χώρα ἐπιφθονος, ἀναγκάζεται νὰ διατηρῇ πάντοτε στρατὸν ἕτοιμον νὰ προστατεύσῃ τὰς ἐλευθερίας της καὶ τὴν ἀκεραιότητά της.

Ἐσχάτως πάλιν μελετωμένης τῆς στρατιωτικῆς μας ὀργανώσεως, εὑρέθησαν τινὲς οἵτινες ἐπωφελούμενοι τοῦ φυσικοῦ μεταπολεμικοῦ καμάτου, ἐνόμισαν ὅτι εὗρον εὐθετον τὴν περίστασιν νὰ δημαγωγήσουν ὑποστηρίζοντες ὅτι ἐν Ἑλλάδι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ Ἑλβετικὸν στρατιωτικὸν σύστημα. Κατὰ πόσον ὅμως ἡ γνώμη τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν τῆς Πατρίδος των εἶνε ὀρθή, τὸ μαρτυρεῖ καὶ τὸ κατωτέρω ἄρθρον τοῦ διαπρεποῦς Ἑλβετοῦ στρατιωτικοῦ κριτικοῦ συνταγματάρχου Feyler τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Λωζάννης καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐν Ἑλλάδι πολιτικοί τινες ἄνδρες προτείνουσι τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἑλβετικοῦ στρατιωτικοῦ συστήματος· μεταξὺ δ' αὐτῶν προέχει ὁ ἐν ἀποστρατείᾳ ὑποστράτηγος Μεταξᾶς, ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Τὸ κύριον αὐτῶν ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς κάθε χώραν μεγάλην σημασίαν διὰ τὸν λαόν, εἶναι ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι οἰκονομικόν.

Μακρὰν τῶν ἑλληνικῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων εὑρισκόμενοι, δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν βάσιμον γνώμην ἐπὶ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ἥτις ἀπαιτεῖ ἀριθμοὺς καὶ συγκρίσεις. Δυνάμεθα ὅμως νὰ τονίσωμεν, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ αὕτη τὸ κύριον πρὸς λύσιν πρόβλημα.

Ὑπερμέτρως πολυδάπανος εἶνε ἐκεῖνος ὁ Στρατός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολήν αὐτοῦ, τὴν προστασίαν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τοῦ Κράτους. Δὲν ἔχομεν τὴν παράλογον ἀξίωσιν, ὅτι μόνον ἡμεῖς οἱ Ἑλβετοὶ δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν Στρατὸν ἐξ ἐθνοφρουρῶν, ἐξασφαλίζοντα τὴν ὡς ἄνω ἐπάρκειαν· ἐκπαιδευμένον τουτέστι καὶ διαπαιδαγωγημένον, συνεπῶς δὲ πειθαρχοῦντα, ὡς ἐπιβάλλουσιν αἱ σκληραὶ ἀπαιτήσεις τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἀφ' ἑτέρου, δὲν εἶνε ἔλλειψις μετριοφροσύνης νὰ τονίσωμεν, ὅτι διὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν, ἔστω καὶ τὰ ἀτελῆ ἀποτελέσματα, τὰ πραγματοποιηθέντα ἐν Ἑλβετίᾳ, εἶνε μεταξὺ ἄλλων ἀναγκαῖοι τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς δύο συνθῆκαι:

α') Παλαιότεραι παραδόσεις.

β') Νοοτροπία, ὁδηγοῦσα τὸ ἄτομον νὰ ἀναγνωρίζῃ καὶ νὰ ὑποτάσσεται ἀδιστάκτως εἰς τὸ γενικὸν συμφέρον.

Ἡ σύγχρονος Ἑλλὰς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πολὺ παλαιὰς παραδόσεις, διότι αὗται εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα πολυχρονίου πείρας, ἐπιφερούσης βαθμιαίως καὶ διαδοχικῶς βελτιώσεις. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ὑποταγὴν τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ γενικὸν συμφέρον, ἣν κοσλιεργεῖ μακρὰ περίοδος δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ἡ πολιτικὴ ἱστορία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δεικνύει ὅτι ἡ ἰδιότης αὕτη δὲν εἶνε ἡ γενικὴ καὶ θεμελιώδης τῆς φυλῆς. Τοὐναντίον, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς κρισιμωτέρας περιόδους—ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ τὸ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, αἱ προσωπικαὶ ἀντιζηλίαι διεκρίβευσαν πολλάκις ἐπιτευχθέντα ἤδη ἀποτελέσματα. Ἂς ἀφήσωμεν δὲ κατὰ μέρος καὶ τὸν στρατιωτικὸν ἀτομικισμόν.

Ὁ Ἕλλην εἶνε ὀξύτερος ἡμῶν ὑπὸ πολλὰ ἐπόψεις, πλέ